

CURIERUL ADVENTIST

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS **IANUARIE 2026**

Integrați în misiune

CUPRINS 2026

IANUARIE

1 EDITORIAL

Teodor Hutanu
Mai repede

3 EVENIMENT

Mihai Maur
Istoricul Conferinței Banat. Centenar (I)

9 MISIUNE

*Adventist Review
și Uniunea Adventistă*
Integrați în misiune.
Reprezentanții adventiști,
îndemnați să își reînnoiască pasiunea
pentru Dumnezeu și misiunea Sa

11 SOCIAL

Ana-Maria Sandu
Unde e speranță, nu e violență!

13 DIN VIAȚA BISERICII DIN ROMÂNIA

Florentina Neacșu-Adamescu
Radio Vocea Speranței se extinde în centrul țării:
Trei noi frecvențe aprobate de Consiliul Național
al Audiovizualului

14 FAMILIE

Zoltán Szallós-Farkas
Probleme etice în căsnicie:
Consecințele stilurilor și practicilor parentale

18 TEOLOGIE

Albert-Beniamin Cucu
Ce fel de negustori suntem
și ce fel de mărgăritare căutăm?
O alegere între Ierusalim și Babilon

24 TINERET

Dorin Cristea
Adventist 2.0

29 SOCIAL

ADRA România
„Ferestre spre Viitor” – un proiect ADRA pentru
formarea unei generații puternice și echilibrate

32 SPIRITUAL

Ion Buciuman
Urgențe în așteptare
3. Credincioșie eternă

36 EDUCAȚIE

Stanley Osemudiamen
Crescând împreună cu Hristos

38 SĂNĂTATE

Ionel Bratu
Vitamina D
Înapoi la realitate

41 PAGINA COPILOR

Isabella Țăranu
Din Cuvântul Domnului

Editorial

MAI REPEDE!

Câte doruri nu am putea înșirui după acest „Mai repede!”? Vizionarul de pe Patmos, după ce își începe „Descoperirea lui Isus Hristos” cu „lucrurile care au să se întâmple în curând” (Apocalipsa 1:1), o încheie cu imperiosul „mai repede!”: „Da, Eu vin curând. Amin! Vino, Domne Isuse!” (Apocalipsa 22:20).

Cine nu ar vrea ca necazul și lacrimile să treacă mai repede? Toți martirii așteaptă: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci...?” (Apocalipsa 6:10). De fapt, la urma urmelor, cine zăbovește? Nu cântăm noi răspunsul prin imnul 516: „Sus privirea, bărbătește, voi cei slabi și oboșiți, Domnul nostru Se grăbește, deci și voi să vă grăbiți!”

Se potrivește oare îndemnul „mai repede!” și pentru îngerii întregii solii? Ați dat peste această remarcă semnată de Ellen White, despre „îngerii Săi”: „...de parcă nu ar fi zburat destul de repede pentru a satisface dorul inimii Sale pline de iubire...”? Ni-L imaginăm deja pe Dumnezeu adresând îngerilor un stăruitor și urgent: „Mai repede!”

Fie că ne vedem sau nu pe noi înșine ca niște îngeri, fie că îi privim sau nu pe ceilalți copii ai Domnului ca pe niște îngeri, „mai repede!” ne vizează în primul rând pe noi. Iată acum citatul integral despre „îngerii Săi”: „Îngerul legământului îi împuternicește pe slujitorii Săi să ducă adevărul în toate părțile lumii. El i-a trimis pe îngerii Săi cu solia harului; însă, de parcă nu ar fi zburat destul de repede pentru a satisface dorul inimii Sale pline de iubire,

El așază asupra fiecărui membru al bisericii Sale responsabilitatea de a proclama această solie” (*Review and Herald*, 7 ianuarie 1903).

Prezentul și semnele finalului istoriei ne constrâng să admitem că revenirea Domnului Isus este mai aproape ca niciodată. Evenimentele și circumstanțele pot fi însă interpretate eronat, în defavoarea noastră, având în vedere că maestrul diversiunilor și contrafacerilor este și el mai activ ca niciodată (Apocalipsa 12:12). Satana a încercat întotdeauna să pervertească percepția și să falsifice adevărul lui Dumnezeu. În zilele noastre, acest demers diabolic atinge cele mai înalte cote. Dezinformarea și manipularea sunt propagate instant și global. Vestea bună este că putem rezista acestei avalanșe, putem fi biruitori: „Ei l-au biruit” (Apocalipsa 12:11). Slavă veșnică Mielului divin!

Pentru că orice adventist vrea ca Domnul să vină mai repede, ni se oferă un sfat, care este mai mult decât o simplă sugestie: „Noul an este în fața noastră și trebuie făcute planuri în vederea depunerii unor eforturi serioase și stăruitoare în slujba Domnului” (*Review and Herald*, 20 ianuarie 1903). „La intrarea în noul an, fă ca aceasta să fie o serioasă hotărâre de a merge pe calea ta, înainte și în sus. Fă ca viața să-ți fie mai înălțată și mai înflăcărată decât a fost până acum” (Letter 35, 1887).

„Amin! Vino, Domne Isuse!” Cât mai repede! 🍀

TEODOR HUȚANU, pastor pensionar

ISTORICUL

Conferinței Banat

CENTENAR (I)

Rădăcinile credinței noastre sunt adânci. Pornesc din Eden, vorbind despre un minunat Creator a cărui operă suntem, grăiesc despre un timp sfânt al întâlnirii dintre Dumnezeu și om, Sabatul, și despre o fericită nădejde a venirii Răscumpărătorului – sămânța femeii – care biruie șarpele. Rădăcinile credinței noastre sunt adânci, le poți găsi în Sinai, amintindu-ne mereu de cuvintele legământului, protectoarea Lege a ascultării, garantă a fericirii. Rădăcinile credinței noastre sunt adânci, sunt peste tot în Cuvânt, în Scriptură, căutând cunoașterea de Dumnezeu, geneză a vieții veșnice (Ioan 17:3). Rădăcinile credinței noastre pornesc din Golgota și din mormântul gol, din măreața Jertfă și grandioasa Înviere, dovezi ale dragostei lui Dumnezeu pentru om, ale dreptății și sfințeniei Sale. Rădăcinile noastre sunt în Isus Hristos, în chemarea de a fi ucenicii Săi și trimiterea Lui de a fi lumină a acestei lumi și sare a acestui pământ, vestind oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod revenirea în slavă a Salvatorului nostru, fericita noastră speranță creștină, și pregătirea solemnă pentru acest glorios eveniment final al istoriei salvării.

Din Geneza la Apocalipsa, mai apoi prin toate cele XX de veacuri, credința aceasta

curată, speranța aceasta vie, a însuflețit inimile și mințile căutătorilor sinceri de Dumnezeu și mântuire, oameni de pământ, dar strălucind a curăție și sfințenie. Lumina nu a fost niciodată biruită de întuneric. Ori de câte ori părea a se stinge, un nou val de credință și speranță apărea la orizont. Din valul sfârșitului de secol XVIII, început de secol XIX, prezent pe toate continentele și mai ales în lumea nouă, ne-am desprins noi, adventiștii de ziua a șaptea, ancorați în Cuvânt, în profetia biblică, în speranța vie a revenirii în slavă a Domnului nostru. Am înțeles că trăim timpul solemn al judecății preadvente, momente finale ale istoriei mântuirii, pentru care trebuie să fim gata, noi și „toți cei ce vor fi iubit venirea Lui”.

Primii mesageri pe aceste meleaguri, primii adventiști de ziua a șaptea

Răsfoind filele timpului, constatăm că nu e simplu de aflat cine a fost primul care a adus mesajul advent în Banat și Crișana și cine a primit primul solia. Provinciile erau parte a Imperiului Austro-Ungar, iar oamenii locurilor erau un amestec multiethnic de români, maghiari, germani, evrei, sârbi, slovaci. Din puținele documente păstrate aflăm despre colportorul Wilhelm Teutesch, un vânzător ambulant de cărți religioase.

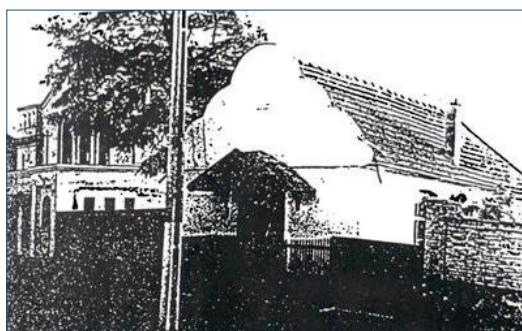
El va fi primul predicator adventist în Arad. La scurt timp, pastorul adventist L.R. Conradi, cel mai important misionar european al vremii, sosit în Transilvania în căutarea sabatarienilor transilvăneni, va ajunge la Arad în 1897. Aici va prezenta lecturi biblice nazarinenilor din oraș, demersul său îndemnând oamenii la o cercetare serioasă a Cuvântului și la o poziționare de partea adevărilor eterne. Un an mai târziu, în august 1898, sosește din Statele Unite tânărul pastor John Huenergardt, cel care, asemenea celebrului explorator scoțian David Livingstone, își va lăsa inima printre oamenii acestor locuri. La numai 22 de ani, tânărul pastor misionar german, care s-a născut în Rusia și a emigrat împreună cu părinții în America, este cel care va marca profund începuturile adventismului pe aceste meleaguri. Ziarul *Unirea*, apărut la Blaj, foaie bisericească-politică, nota în ediția din 3 decembrie 1898: „Predicatorul ambulant care recrutează cu multă istețime și elocință credincioși prin Ardeal se numește J.T. Huenergardt, el e abia de 30 de ani, de un stat de Hercule și de înfățișare cuceritoare.” El va fi primul pastor al străbunilor noștri. Și chiar dacă teritoriul misionar încredințat lui, „Câmpul misionar Panonia”, era de la Budapesta până la Brașov și de la Cluj până la Belgrad, va găsi întotdeauna timp și va fi întotdeauna la dispoziția fiecărui suflet doritor de a cunoaște și a trăi în lumina Sfintei Scripturi. În cei 20 de ani de misiune va fi mesagerul speranței pentru zeci de mii de oameni, va conduce în apa botezului sute dintre aceștia, va pregăti lucrători biblici și pastori autohtoni, va înființa zeci de comunități, va susține ridicarea a numeroase

John F. Huenergardt

Peter H. Hermann

Biserica Adventistă Socodor, județul Arad

Biserica Adventistă Macea, județul Arad

Biserica Adventistă Șomoșches, județul Arad

locașuri de închinare. Dacă în 1898, la sosirea lui în zonă, erau 25 de adventiști răspândiți în tot câmpul misionar Panonia, la plecare, în 1918, va fi petrecut și purtat în rugăciune de către mii de credincioși adventiști, gata să ducă povestea aceasta solemnă mai departe.

Prima „generație” de adventiști de ziua a șaptea

Primii creștini adventiști de ziua a șaptea, oameni ai locurilor, nu mai sunt de mult printre noi. La acest ceas aniversar, merită să le pomenim numele, așa cum stau mărturie pe pagini îngălbenite de vreme, acolo unde ele s-au mai păstrat în registre de membri sau în documente ale autorităților statului. Alexa Pascu, Pavel (Janos) Gyongyosi și soția, botezați la Arad în 21 iunie 1899, într-un grup de 14, ar putea fi primii. În anii următori, la Arad, le-au urmat exemplul și alții, unul din ei, Borsi Janoš, oferind propria casă ca locaș de închinare. John Huenergardt, pastorul lor cel dintâi, îi va organiza ca grupă de credincioși, iar mai apoi ca biserică, numărul lor depășind 20 de credincioși în primii ani ai secolului XX. Ar putea fi prima biserică adventistă înființată în această zonă, pe la 1900. Și tot la Arad va fi botezat primul pastor adventist român, ucenic al lui Huenergardt, Todor Pătru, întors mai apoi pe meleagurile natale timișene, păstorind și căutând suflete de la Timișoara până la Belgrad.

La 48 km de Arad, spre nord, Socodorul, una dintre cele mai vechi așezări arădene, va afla despre solia adventă mai întâi prin veștile aduse în toamna anului 1906, tocmai de la Hamburg, de către Unc Gheorghe, un sătean al locului. Predicile acestuia în Biserica Baptistă din Socodor vor duce la desprinderea mai întâi a unui grup de 14 membri, care vor forma în același an, 1906, grupa adventistă de ziua a șaptea din Socodor. Familiile Indricău Petru, Indricău Axente și sora acestora, Sofia, Nănău

Simion, Bărar Ștefan, Onacă Mihai, Otavă Ilie, Șilboc Ioan, Tuleu Simion, Uncruț Nicolae vor fi primii. Lor li se vor alătura în decurs de doi ani familiile Marchiș Ioan, Ivan Petru, Jigău Vasile, Jigău Gheorghe, Jigău Dimitrie și alții. În anul 1908, la Socodor are loc primul botez, al tinerei Marchiș Sara și, tot în acest an, pastorul John Huenergardt înființează comunitatea adventistă. În 1911, după un deosebit efort financiar, adventiștii din Socodor inaugurează locașul de închinare, sărbătoare care va marca și prima cununie religioasă adventistă, a tinerei Sofia Indricău cu Vasile Cazan, din Macea.

La Macea, comună situată la 25 km nord de Arad și 15 km sud de Socodor, solia adventistă va ajunge în 1906, mai întâi prin Indricău Petru, din Socodor, care, fiind în vizită la socri, a prezentat în Biserica Baptistă câteva teme legate de a doua venire a Mântuitorului, de Sabat, de alimentație, de soliile îngerești din Apocalipsa 14, teme specifice adventiste. Deac Gligor și Maria au fost primii care au acceptat solia. În scurt timp, ajung la Macea ucenicii lui John Huenergardt, tinerii pastori Mateescu și J. Siegfried. Lucrarea serioasă a celor trei soli va conduce la primele botezuri în Macea. Apoi, influența Sofiei Indricău, sora lui Petru, cea care se va căsători în Macea și va rămâne în localitate, va duce la convertirea nu doar a viitorului soț, Vasile Cazan, ci și a părinților și a fraților acestuia. În 1910, grupa de la Macea număra aproape 20 de suflete, la vremea aceea numărul necesar pentru a înființa o biserică fiind de 22.

Pasiunea pentru misiune a pastorilor Mateescu, Siegfried, Huenergardt și pasiunea pentru misiune a lui Petru, Sofia și a fiecărui nou adventist vor crea în scurt timp condițiile înființării comunității Macea, la 31 martie 1911, cu 33 de membri. Biserica Adventistă de ziua a Șaptea din Macea va însemna peste timp atât de mult în peisajul adventist arădean, iar la nivel național

rămâne încă biserica ce a oferit adventismului românesc cei mai mulți pastori, 19 la număr.

Stabilirea lui Indricău Axente la Șepreuș, în anul 1907, va deschide calea soliei adventiste și în această localitate arădeană. Doi ani mai târziu, în 1909, prin mutarea la Șepreuș a familiei Dudaș din Bekescsaba și prin atenta lucrare a pastorului John Huenergardt, apar primele două botezuri la Șepreuș, iar în 1914 câteva noi familii se vor alătura grupei de adventiști.

Raze de lumină au răsărit și în alte locuri. Momentul nu ne permite evocarea tuturor amintirilor păstrate. Cerul însă a păstrat cu sfințenie fiecare mărturie împărtășită, fiecare trezire a inimii, fiecare decizie luată. Chiar dacă alergătorii de altădată dorm tăcuți în neființă, cununi de slavă așteaptă cu nerăbdare momentul marilor răsplătiri divine. Și ziua aceea vine!

Așa au fost începuturile: credință fierbinte, pasiune și spirit de sacrificiu, membri și pastori împreună în lucrare, dor după Isus și Cer. Încet, dar sigur, solia adventă

Familia John H. Huenergarft și familia Constantin Tolici, la Timișoara, înainte de plecarea fratelui Tolici în Madagascar

Pătru Todor

Ludvig Richard Conradi, conducătorul lucrării adventiste în Europa, vine prima dată la Arad în 1897

Vechea Biserica Adventistă din Șepreuș, județul Arad

se răspândește în acest colț de lume. *Curierul Misionar* din 1913 atestă faptul că pe teritoriul actual al Conferinței Banat existau aceste grupe și comunități adventiste: Arad 17 membri, Cuvin 11 membri, Ghioroc 18 membri, Vârșand 9 membri, Curtici 9 membri, Macea 38 membri, Oradea 14 membri, Somoșcheș 21 membri, Socodor 45 membri, Sinteia Mare 16 membri, Petroșani 14 membri, Timișoara 18 membri. Cinci ani mai târziu, în 1918, în Arad erau 40 de membri, Cuvin 7 membri, Ghioroc 25 membri, Vârșand 10 membri, Curtici 7 membri, Macea 45 membri, Micalaca 5 membri, Oradea 11 membri, Șomoșcheș 14 membri, Socodor 54 membri, Sinteia Mare 12 membri, Petroșani 32 membri, Timișoara 17 membri, Șepreuș 21 membri. Și colțul acesta de lume se afla în Imperiul Austro-Ungar, iar grupele și comunitățile aparțineau Uniunii Dunărene a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Europa.

Vechea Biserica Adventistă din Sîntea Mare, județul Arad

„Generația a doua”, Biserica Adventistă din Banat și Crișana în Regatul României (1919–1947)

Unirea Transilvaniei cu România, la 1 Decembrie 1918, plasează tânăra Biserică Adventistă din Banat și Crișana pe alte coordonate administrative, sociale, politice și mai ales ale libertății religioase și de conștiință. Lumea se schimbase după Primul Război Mondial, apăreau oportunități noi, dar și noi provocări. Curentele naționaliste care au destrămat imperiile și au dus la crearea statelor naționale au avut și ideologii extreme, care promovau ideea că o națiune trebuie să se identifice cu o anumită credință, de regulă cea majoritară. Vestul României fusese un mozaic de etnii, culturi, religii sau credințe, iar oamenii fuseseră obișnuiți cu această diversitate și educați în a oferi fiecăruia dreptul de a exista și a crede. Pentru ad-

venștii vremii, ca și pentru alți neoprotestanți, bapștiști, creștini după evanghelie și chiar protestanți, urmează o perioadă complicată, cu destule persecuții, arestări, închisoare, mai ales în provinciile Moldova, Muntenia și Oltenia, autoritățile vremii neînțelegând că poți fi un bun și loial cetățean al țării, indiferent de crezul religios. Din punct de vedere al libertății religioase, aici, în Banat și Crișana, lucrurile au stat mai bine, dar tendințe spre intoleranță și prigoană au existat.

Biserica Adventistă crește numeric în această perioadă complicată. În 1920 se înființează Uniunea Română cu trei Conferințe: Moldova, Muntenia, Transilvania și Câmpul Misionar Banat-Crișana-Maramureș. Chiar dacă deschizătorul de drumuri, pastorul John Huenergardt, după 20 de ani de slujire se întoarce în America, rămân să slujească în noul câmp misionar o salbă de tineri pastori, evangheliști, colportori și 300 de membri credincioși, pasionați de Sfânta Scriptură și gata de a fi martori vestitori ai revenirii în slavă a Domnului Isus Hristos. Adventiști români, maghiari, germani, sârbi, ucrainenii etc. erau uniți în aceeași credință și speranță, bucuroși să vestească Cuvântul semenilor

Grup de credincioși adventiști împreună cu Pătru Todor, primul misionar și pastor în Timișoara

și cu dorul fierbinte de a locui împreună cu ei același minunat Cer. Grupele de adventiști se înmulțesc, apar noi biserici. Amintesc aici Ponor (1920), Bărăștii Hațegului (1924), Deva (1928), Apateu (1928), Archiș (1937). În familiile adventiste, numeroși copii aleg, în foarte mare măsură, să urmeze același drum de credință. În drumurile vieții sau chiar alegând să locuiască în alte localități, adventiștii duc solia în locuri noi. Când un mare necaz – moartea unui copil într-un nefericit accident – aproape copleșește ființa lui Indricău Axente (pionier din Socodor), în 1924, acesta se mută din Șepreuș la Apateu, fiind din nou primul mesager al soliei adventiste de acolo.

Și serviciile de închinare sunt îmbogățite în această perioadă. Școala de Sabat pentru cei mari și pentru cei mici, principalul program de cunoaștere a Bibliei în Biserica Adventistă, predicile din serviciile divine, programele muzicale ale tinerilor și copiilor, numeroasele festivaluri de tineret, zonale sau naționale (Macea 1934, Socodor 1937), toate zidesc biserica. Apar primele coruri bisericești, la Socodor (1925), la Macea (1929), Bărăștii Hațegului (1934), Șepreuș (1935), Arad, la Apateu (1937) și altele.

Dar anii au trecut repede, un nou război mondial răvășește planeta și sufletele oamenilor. În adunări, adventiștii se roagă pentru pace și pentru mângâierea tuturor celor răvășiți de durere și moarte. Cântă cu lacrimi pe obraz în așteptarea unor vremuri când să poată vesti iar ultima chemare de iubire a unui Dumnezeu ce stă să vină. Și, ca și cum nu ar fi fost de ajuns necazurile aduse de război, o persecuție plină de ură, de factură naționalist-legionară, se revarsă peste toți neoprotestanții din România, culminând cu criminala decizie a marelui Ion Antonescu care, prin Legea 927 din 28 decembrie 1942, decretează scoaterea în afara legii a celor trei culte neoprotestante prezente atunci în țară, închiderea

imediată a adunărilor și confiscarea acestora. Nu am să uit niciodată lacrimile bunicii mele de fiecare dată când îmi povestea despre ziua când ușa adunării din Macea a fost blocată de scânduri bătute în cuie de jandarmul înarmat care o păzea, somând oamenii să plece acasă, de cei doi ani și jumătate când locașul de închinare a fost transformat în depozit de material, iar mai apoi în sală de joc. Și lacrimile au curs în fața tuturor bisericilor adventiste, baptiste și creștine după evanghelie desființate și interzise... Șase luni mai târziu, pe 28 iunie 1943, Legea 431 care, reiterând măsura precedentă, desființează și instituturile educative, culturale, școlare sau filantropice ale asociațiilor religioase, iar bunurile acestora, precum și ale persoanelor juridice care au sprijinit aceste asociații, trec în patrimoniul statului. La Bărăștii Hațegului, adventiștii au fost prinși și arestați chiar din casa în care se adunaseră să se închine, biserica fiind deja confiscată. A urmat procesul și condamnarea la închisoare a trei dintre ei: Belea Nicolae, Belea Dumitru și Breteanu Vasile.

În 1945, aceste abominabile legi au fost abrogate, cei închiși au fost eliberați, iar bunicii noștri s-au bucurat nespus să se întoarcă în locașurile de închinare pe care le-au ridicat cu atâta trudă și sacrificiu. Cântecul de laudă răsună iar în adunări, mesajul adventist cutreieră sate și orașe, noi suflete căutătoare de Cuvânt și mântuire se adaugă bisericii. Încet și pe rând, cei din prima generație sunt așezați în pulberea țărâni în așteptarea învierii și a zilei cele mari a Revenirii, generația a doua duce greul chemării divine și a răspunderii ce o implică, povestea merge mai departe, se nasc părinții noștri... Ei vor fi generația a treia. 🍀

(va urma)

MIHAI MAUR, director
Departament Școala de Sabat și
Lucrarea Personală, Conferința Banat

INTEGRAȚI ÎN MISIUNE

*Reprezentanții adventiști,
îndemnați să își reînnoiască pasiunea
pentru Dumnezeu și misiunea Sa*

Decizii, rugăciune și inspirație

Sute de membri ai Comitetului executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea s-au reunit pe 8 octombrie 2025 la sediul din Silver Spring, Maryland (SUA), pentru deschiderea Consiliului anual, în cadrul căruia vor vota rapoarte ale departamentelor, inițiative misionare și numiri în funcții vacante. Evenimentul servește, de asemenea, drept cadru pentru momente de închinare, instruire și motivare spirituală.

„Când veniți aici, reprezentând frumusețea familiei noastre mondiale, clădirea

prinde viață”, a spus Erton Köhler, președintele Conferinței Generale, în mesajul de deschidere. El a subliniat prezența foștilor președinți ai Conferinței Generale, Ted N.C. Wilson și Jan Paulsen, recunoscând importanța lor contribuție la dezvoltarea Bisericii.

Köhler a reamintit că reuniunile anuale au un dublu scop, administrativ și spiritual. „Suntem aici pentru a ne reînnoi angajamentul față de Dumnezeu, față de Cuvântul și misiunea Sa”, a spus el, îndemnând participanții să se roage pentru revărsarea Duhului Sfânt.

Integrați în misiune

Tema întâlnirii din acest an este „Integrați în misiune”, a amintit Köhler. „Integrarea înseamnă unitate”, a explicat el. „Uniți, suntem mai puternici, putem să mergem mai departe și să ajungem mai repede... Și putem să-I deschidem ușa Duhului Sfânt să lucreze în noi.”

El a subliniat că principala misiune a Bisericii este pregătirea lumii pentru revenirea lui Isus Hristos, prin vestirea Evangheliei „cu o voce puternică”, bazată pe Scriptură și orientată spre misiune.

Alături de Köhler s-au aflat Rick McEdward și Paul H. Douglas, secretarul și, respectiv, trezorerul Conferinței Generale. McEdward le-a spus bun-venit membrilor Comitetului executiv aflați la prima participare, urându-le înțelepciune și discernământ în procesul decizional.

Pasiune pentru Dumnezeu și pentru misiune

După deschiderea oficială, pastorul Shane Anderson al Bisericii Adventiste *Pioneer Memorial* a Universității Andrews (Michigan, SUA), a prezentat mesajul devoțional cu tema „Pasiunea creștină” — o pasiune care depășește entuziasmul

emoțional și reflectă dragostea lui Hristos, care se jertfește.

„Isus a venit în această lume pentru că ne iubește cu pasiune, fiind dispus să sufere”, a spus Anderson. „Întrebarea este: cât de pasionați suntem noi ca oamenii să-L cunoască pe Isus Hristos?”

El i-a invitat pe participanți să se inspire din exemplul lui Neemia, care a manifestat o pasiune profundă pentru Dumnezeu și pentru lucrarea Sa.

Rugăciune și pasiune

Din istoria lui Neemia, Anderson a subliniat două conexiuni-cheie între rugăciune și pasiune. „Nivelul pasiunii noastre pentru Hristos se reflectă cel mai clar în rugăciune”, a spus el, definind rugăciunea drept „o onestitate permanentă” față de Dumnezeu. „Rugăciunea sinceră este locul în care pasiunea renaște și se întărește”, a adăugat el. „Dacă pasiunea ta pentru Isus s-a stins, roagă-te. Roagă-te cu ardoare. Dumnezeu va răspunde cu pasiune, iar schimbarea va începe.”

Curajul de a risca pentru Dumnezeu

Continuând reflecția asupra cărții Neemia, Anderson a afirmat că rugăciunea pasionată conduce la „acțiuni care să pună în mișcare planuri la fel de mărețe ca Dumnezeu”. Potrivit acestuia, Neemia a îndrăznit să își asume riscuri pentru Dumnezeu, iar noi putem să facem același lucru. „Când ai riscat ultima dată pentru Dumnezeu? Când suntem pasionați de El și ne asumăm cu înțelepciune riscuri pentru Împărăția Lui, se întâmplă lucruri mărețe.”

Anderson și-a încheiat mesajul cu o provocare: „Ce s-ar întâmpla dacă fiecare dintre noi ar spune: «Voi face tot ce e necesar pentru a redeveni un urmaș pasionat al lui Isus Hristos?»” El a făcut apel la participanți să se roage cu onestitate, să trăiască pentru Hristos și să își asume riscuri pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu, permițându-I astfel „să ne umple cu pasiunea, puterea și dragostea Sa”. 📌

Sursa: *Adventist Review* și Uniunea Adventistă

UNDE E SPERANȚĂ, *nu e violență!*

Trăim într-o perioadă în care realitatea pare tot mai greu de privit în ochi. Zilnic, știrile ne vorbesc despre agresivitate, despre familii destrămate, despre copii abuzați, despre femei hărțuite, despre oameni copleșiți de furie, de frică sau de neputințe.

Trăim într-o lume în care violența nu mai îmbracă doar forma clasică a loviturilor. Ea s-a insinuat în limbaj, în atitudini, în manipulare, în control, în lipsa de respect, în indiferență. Sunt traume care poate nu lasă vânătăi pe trup, dar lasă răni adânci în suflet.

Adevărul este că, uneori, chiar și în comunități care ar trebui să fie exemple de iubire și grijă, se strecoară aceste umbre. Uneori, realitatea ne obligă să privim cu seriozitate și curaj spre situații care ies la

lumină – situații care ne arată cât de fragilă este natura umană și cât de dureroase pot fi consecințele abuzului.

Nu e rolul nostru să judecăm nume sau cazuri. Dar este esențial să înțelegem că niciun abuz nu ar trebui minimalizat, ignorat sau acoperit. Victimele au nevoie de empatie, nu de suspiciune. Suferința nu are nevoie de semne de îndoială, ci de scoaterea la lumină, de acceptare și de vindecare.

Aceasta este realitatea lumii în care trăim... o realitate pe care Biblia o descrie, într-o formă tulburător de actuală, atunci când vorbește despre „zilele de pe urmă” – zile în care oamenii vor deveni „nemiloși, neînduplecați, fără dragoste firească” (2 Timotei cap. 3).

Omenirea pare să se îndrepte spre o formă de împietrire a inimii, spre o pierdere treptată a sensibilității față de durere. Dar Scriptura nu rămâne doar la „diagnostic”. Ea oferă și antidotul: speranța! Speranța unei transformări personale, speranța unui nou început, speranța că Dumnezeu poate reface ceea ce omul a zdrobit.

În acest context, Trustul Media Speranța lansează campania „Unde e speranță, nu e violență” – și nu doar ca un slogan frumos, ci ca o chemare serioasă la conștientizare, responsabilitate, vindecare și restaurare.

Nu vrem doar să condamnăm violența. Nu vrem să arătăm cu degetul către oameni. Vrem să schimbăm mentalități. Vrem să vorbim despre rănilor invizibile. Vrem ca lumina să cadă nu doar asupra victimelor, ci și asupra agresorilor și asupra tuturor celor care, prin tăcere sau indiferență, lasă abuzul să continue. Și vrem să facem asta pentru că violența nu se întreține doar prin agresori. Se întreține prin tăcere, prin nepăsare, prin obiceiuri moștenite, prin lipsa educației emoționale, prin lipsa modelelor. De aceea, campania nu se adresează doar celor care sunt deja victime, ci și celor care pot preveni, celor care pot opri răul, celor care pot da glas unei suferințe pe care alții o ignoră.

În centrul acestei campanii se află o idee esențială: relația cu Dumnezeu trebuie să se vadă în felul în care îi tratăm pe cei de lângă noi. Credința nu este ceva abstract, trăit doar în biserică, ci este ceva concret, vizibil

în felul în care vorbim, în felul în care ascultăm, în felul în care ne cerem iertare, în felul în care ne stăpânim reacțiile. Nimeni nu e fără greșală, dar toți suntem responsabili de felul în care alegem să iubim.

Campania „Unde e speranță, nu e violență” nu își propune să stigmatizeze, ci să vindece, să spună pe nume lucrurilor despre care oamenii nu prea vorbesc, să dea curaj victimelor, să dea curaj celor care se simt copleșiți de propria lor furie și nu știu cum să se oprească, să dea curaj celor care observă abuzul și pot spune, poate pentru prima dată: „Ajunge!”

Și mai presus de orice, campania noastră lansează o invitație: o invitație la a redeveni umani, la reconectare, la restaurare... O invitație la speranță, la credința că Dumnezeu poate transforma inimile și poate reconstrui ceea ce pare distrus, la responsabilitatea de a nu lăsa nicio formă de violență, vizibilă sau invizibilă, să devină normalitate.

Într-o lume care pare să se răcească, noi alegem să aducem un strop de căldură. Într-o lume care lovește, noi alegem să pansăm. Într-o lume care tace, noi alegem să vorbim.

Pentru că acolo unde e speranță, violența nu mai are loc!

ANA-MARIA SANDU, jurnalist cu experiență și manager Resurse Umane și Departament Administrativ în cadrul Trustului Media Speranța

Articol preluat de pe site-ul sperantatv.ro

RADIO VOCEA SPERANȚEI

se extinde în centrul țării:

TREI NOI FRECVENȚE

aprobat de Consiliul Național al Audiovizualului

Radio Vocea Speranței (RVS) marchează o etapă importantă în dezvoltarea rețelei sale naționale, după ce Consiliul Național al Audiovizualului a aprobat în unanimitate preluarea a trei noi frecvențe FM în Târgu Mureș, Reghin și Toplița. Hotărârea vine într-un moment în care postul de radio urmărește să își întărească prezența în zonele în care interesul publicului pentru programe cu mesaj spiritual, educațional și cultural este în continuă creștere. Extinderea acoperirii în inima Transilvaniei reprezintă un pas strategic pentru consolidarea identității media a Trustului Media Speranța.

Imediat după încheierea ședinței CNA, pastorul Costi Gogoneață, directorul general al Trustului Media Speranța, a oferit o declarație în care a evidențiat impactul deciziei asupra activității Radio Vocea Speranței și asupra ascultătorilor din regiune.

„Decizia CNA reprezintă nu doar o extindere tehnică, ci o responsabilitate spirituală. Suntem recunoscători pentru încrederea acordată și pentru oportunitatea de a ajunge, prin aceste trei frecvențe noi, la noi comunități din Târgu Mureș, Reghin și Toplița. Radio Vocea Speranței va continua să transmită un mesaj curat, echilibrat și relevant, într-un spirit de respect și profesionalism”, a declarat directorul general al Trustului Media Speranța, pastorul Costi Gogoneață.

Prin adăugarea celor trei frecvențe, Radio Vocea Speranței își extinde consi-

derabil accesul către publicul din centrul țării, oferind programe variate, destinate atât informării, cât și susținerii spirituale a ascultătorilor. Grila de programe a RVS include emisiuni dedicate familiei, sănătății, educației, culturii, dar și dezbateri și reflecții spirituale, realizate de profesioniști și colaboratori cu experiență. Noua acoperire contribuie astfel la diversificarea peisajului media regional și la întărirea prezenței unui post care promovează valori pozitive și un dialog bazat pe respect.

Decizia CNA confirmă și direcția de dezvoltare pe termen lung a Trustului Media Speranța, care investește constant în extinderea tehnologică și editorială. Într-un context social în care nevoia de echilibru, sens și informare corectă este tot mai evidentă, RVS își propune să rămână un reper pentru cei care caută un conținut radiofonic de calitate, ancorat în valori creștine autentice.

Prin preluarea frecvențelor din Târgu Mureș, Reghin și Toplița, Radio Vocea Speranței își întărește misiunea de a fi aproape de comunități diverse, oferind un spațiu media în care mesajul de speranță și încredere își găsește mereu locul. Extinderea reprezintă totodată un angajament reînnoit față de publicul care urmărește cu interes evoluția postului și care găsește în RVS un partener de încredere.

Redactor
FLORENTINA NEACȘU-ADAMESCU

PROBLEME ETICE ÎN CĂSNICIE:

Consecințele stilurilor și practicilor parentale

Scopul nostru aici este de a aborda subiectul propus în titlul articolului, și anume problema consecințelor pe care le pot avea diferitele stiluri parentale, stiluri prezentate în numărul precedent al revistei.

1. Consecințele diferitelor stiluri și practici parentale

Problema poate fi abordată din două perspective. Una ar fi să luăm în considerare consecințele fiecărui stil parental în sine și cealaltă ar fi să luăm în considerare fiecare stil în combinație cu un alt stil și să vedem care sunt consecințele. Prima perspectivă va fi abordată în detaliu, în timp ce a doua doar tangențial, după cum urmează.

1.1. Consecințele parentingului autoritativ

Am văzut mai multe exemple și studii de caz bine documentate, în care au fost analizate rezultatele și consecințele parentingului autoritativ. Concluziile sunt foarte importante. S-a constatat că, indiferent de grupa de vârstă, stilurile parentale autoritative „ajută la creșterea unor copii mai bine adaptați”¹. Aceasta înseamnă că adaptabilitatea socială în cadrul familiei, bisericii, școlii și societății în general a fost considerabil îmbunătățită. Ca urmare a faptului că stilul parental autoritativ „promovează cel mai bine adaptarea sănătoasă la viață”², au fost identificate beneficii pe scară largă prezente în mod constant, cum ar fi dezvoltarea educațională, socială, emoțională și cognitivă pozitivă³, precum și niveluri mai ridicate de optimism⁴.

Pe lângă consecințele descrise mai sus, am constatat că acei copii care sunt crescuți de părinți autoritativi „tind să fie mai echilibrați emoțional, mai încrezători în sine, mai independenți, mai siguri pe ei, mai prietenoși cu colegii, mai cooperanți cu părinții, mai fericiți, mai motivați de realizări și mai de succes pe plan social și academic”⁵. Cercetările au arătat, în general, că acești părinți „au mai multe șanse să crească copii autonomi, disciplinați, curioși și mulțumiți”⁶.

Faptul că părinții autoritativi folosesc inducția, ca element intrinsec al acestui stil parental, „încurajează copiii să se concentreze asupra învățării motivelor din spate-

le acțiunilor părinților lor”⁷. Metodele de inducție sunt diverse. Una dintre ele, după cum s-a menționat în primul articol din această serie, are ca obiect explicarea de către părinți a motivelor aplicării disciplinei. Cu alte cuvinte, tatăl și mama prezintă clar „motivarea acțiunilor lor disciplinare”⁸.

Cealaltă metodă de inducție este cunoscută sub numele de „inducție orientată spre ceilalți”. Aceasta constă în explicarea de către părinți a „influenței comportamentului copilului asupra altor persoane”⁹. Așadar, inducția orientată spre ceilalți „permite copiilor să înțeleagă influența și consecințele comportamentelor lor asupra celorlalți (colegi, frați și profesori)”¹⁰. Astfel, parentingul autoritativ tinde să dezvolte un profund simț al responsabilității și asumării în rândul copiilor, indicând două dimensiuni: responsabilitate/asumare în fața lui Dumnezeu și a societății umane.

S-a dovedit că inducția este deosebit de benefică prin faptul că maximizează efectele acțiunilor/stilurilor disciplinare pe care părinții autoritativi le aplică în educarea copiilor lor. Deoarece părinții autoritativi le oferă copiilor motive pentru acțiunile lor disciplinare, acest lucru „are un impact unic asupra interiorizării de către copii a valorilor părinților lor”¹¹. Mai mult, cercetările au evidențiat faptul că „acei copii ai căror părinți au folosit o abordare disciplinară orientată spre iubire erau mai predispuși să interiorizeze valorile părinților lor”¹². Cu alte cuvinte, aceștia au fost mai înclinați să

Copiii ai căror părinți folosesc o abordare disciplinară orientată spre iubire sunt mai predispuși să își însușească valorile morale, spirituale și religioase ale părinților.

își însușească valorile morale, spirituale și religioase ale părinților „decât copiii ai căror părinți au folosit un stil disciplinar bazat pe recompense”¹³. După cum au constatat Dudley și Wisbey, „utilizarea de către părinți a strategiilor orientate spre iubire a fost asociată cu manifestarea stăpânirii de sine la copii și a capacității de autoreglare”¹⁴.

Se poate susține în mod convingător că stilul parental autoritar și consecințele sale constituie un mod holistic de parenting, ale cărui efecte sunt, de asemenea, holistice, în sensul că afectează toate dimensiunile ființei unui copil: fizică, intelectuală, spirituală/religioasă/etică, emoțională și socială.

1.2. Consecințele parentingului autoritar

Una dintre principalele consecințe ale unui astfel de parenting este confuzia. Copiii unor astfel de părinți tind să devină confuzi cu privire la multe lucruri, cum ar fi valorile morale/spirituale sau religioase, disciplina, limitele și restricțiile, aspirațiile și obiectivele. Ei devin confuzi din cauza faptului că părinții lor „tind să fie derutați în ceea ce privește rolul lor, neștiind când să «insiste» sau când să «cedeze»”¹⁵. Cu alte cuvinte, părinții lor tind să nu înțeleagă „când să spună «da» și când «nu»”¹⁶. Din această confuzie a părinților rezultă faptul că „s-a constatat că modelele parentale autoritare duc la o slabă adaptare socială”¹⁷. Mai mult, acest lucru înseamnă că „părinții autoritari tind să formeze copii care sunt nemulțumiți, retrași și neîncrezători”¹⁸.

O altă consecință principală a parentingului autoritar este că produce ceea ce literatura de specialitate numește „probleme de externalizare”, precum și „probleme de

internalizare”. Acele comportamente care se caracterizează prin agresivitate, sfidare și comportament necontrolat sunt numite probleme de externalizare. În schimb, comportamentele care se caracterizează prin anxietate, izolare și depresie sunt numite probleme de internalizare¹⁹.

În familiile în care părinții, în special mama, adoptă un stil parental autoritar, „modelele de comportament predominante sunt caracterizate de un nivel ridicat de ostilitate percepută, pedeapsă, restricții și intruziune”²⁰. În plus, s-a constatat că aplicarea de către părinți, dar mai ales de către mamă, a unei discipline severe conduce fie la creșterea „frecvenței comportamentelor externalizante ale copiilor”, fie la apariția „tulburărilor de internalizare ale copiilor”²¹.

Este de la sine înțeles că un astfel de stil parental din partea unuia dintre partenerii conjugalii este greu de combătut de către celălalt, deși nu este imposibil.

1.3. Consecințele parentingului permisiv și neimplicat

Părinții permisivi nu sunt exigenți și sunt indulgenți. Părinții neimplicați sunt la fel, cu excepția faptului că sunt, de asemenea, lipsiți de receptivitate, afecțiune și socializare. Una dintre consecințele majore ale unor astfel de modele parentale este că „s-a constatat că acestea duc la o adaptare socială slabă”²² a copiilor lor. Pe lângă adaptarea socială slabă, atât stilul parental permisiv, cât și cel neimplicat „par să contribuie la dezvoltarea unui comportament fizic agresiv”²³. Agresivitatea face parte din comportamentul externalizant, pe care nu ne-am așteptat să îl prezinte copiii părinților permisivi sau neglijenți. După cum am arătat anterior, agresivitatea este rezultatul parentingului autoritar. Atunci, cum este posibil ca ea să fie prezentă la copiii expuși la părinți permisivi/neglijenți? O serie de studii de caz, vizând toate grupele de vârstă, ne oferă răspunsul.²⁴

Modelele parentale autoritare duc la o slabă adaptare socială.

Aceste studii au evidențiat: „Copiii cu părinți permisivi pot să nu își dezvolte pe deplin capacitatea de a-și controla emoțiile negative din cauza faptului că părinții lor nu reușesc să le monitorizeze comportamentul. În consecință, acești copii sunt incapabili să își controleze impulsurile agresive și, drept urmare, manifestă niveluri ridicate de comportament agresiv atunci când sunt furioși.”²⁵

În concluzie, deoarece agresivitatea și adaptarea socială nu sunt compatibile, este de înțeles de ce copiilor cu părinți

permisivi și neimplicați le este foarte greu să se stăpânească, să se controleze, să fie motivați să obțină rezultate școlare bune și tind să prezinte probleme de externalizare.

În acest articol am abordat consecințele multiple ale diferitelor categorii de parenting. În următorul articol ne propunem să tratăm problema eticii acestor consecințe. Adică, în ce sens vor afecta relația maritală a părinților aceste consecințe ale aplicării diferitelor tipuri parentale în cadrul familiei. ♦

ZOLTÁN SZALLÓS-FARKAS, conf. univ. dr.,
Universitatea Adventus, Cernica, România

NOTE

¹ Griess, *Perceived Parenting Style*, p. 131.

² Shaw, „Parenting That Reflects the Character of God”, p. 50.

³ Winsler et al., „Correspondence between Maternal and Paternal Parenting Styles in Early Childhood”, 2.

⁴ Griess, *Perceived Parenting Style*, pp. 130–131.

⁵ Shaw, „Parenting That Reflects the Character of God”, p. 50.

⁶ Dudley and Wisbey, „The Relationship of Parenting Styles”, p. 40.

⁷ Spera, „A Review of the Relationship among Parenting Practices, Parenting Styles”, p. 133.

⁸ *Ibid.*

⁹ *Ibid.*

¹⁰ *Ibid.*

¹¹ *Ibid.*, p. 132.

¹² *Ibid.*

¹³ *Ibid.*

¹⁴ *Ibid.*, a se vedea și Dudley and Wisbey, „The Relationship of Parenting Styles”, p. 40.

¹⁵ Emma E. de Wit, Adithy, Cheryl Chakravarayan, Joske F. G. Bunders-Aelen și Barbara J. Regeer, „Learning About Parenting Together: A Programme to Support Parents with Inter-generational Concerns in Pune, India”, *Contemporary Family Therapy: An International Journal*, nr. 40, 2018, p. 69.

¹⁶ *Ibid.*, 75.

¹⁷ Shaw, „Parenting That Reflects the Character of God”, p. 50.

¹⁸ Dudley and Wisbey, „The Relationship of Parenting Styles”, p. 40.

¹⁹ Braza et al., „Negative Maternal and Paternal Parenting Styles”, p. 1.

²⁰ *Ibid.*, p. 7.

²¹ *Ibid.*

²² Shaw, „Parenting That Reflects the Character of God”, p. 50.

²³ Braza et al., „Negative Maternal and Paternal Parenting Styles”, p. 7.

²⁴ Braza et al., „Negative Maternal and Paternal Parenting Styles”, p. 7 au prezentat în cercetarea lor următorii specialiști în domeniul stilurilor parentale care au realizat proiecte de cercetare importante, după cum urmează: Rubin et al. 1995, Casas et al. 2006, Sandstrom 2007; Vaillancourt et al. 2007, Stocker et al. 2002 și Hoeve et al. 2011.

²⁵ Braza et al., „Negative Maternal and Paternal Parenting Styles”, p. 7.

*Ce fel de negustori suntem
și ce fel de mărgăritare căutăm?*

O ALEGERE ÎNTRE IERUSALIM ȘI BABILON

Întrebarea care constituie și titlul acestui articol: „Cel fel de negustori suntem și ce fel de mărgăritare căutăm?” își propune să ofere un moment de reflecție și introspecție personală. Nu este doar o întrebare exegetică, ci una existențială, care ne provoacă să ne analizăm căutările și prioritățile.

Pentru a răspunde la întrebarea centrală a articolului, vom porni de la cadrul narativ biblic.

În primul rând, este util să observăm frecvența și contextul în care apar termenii-cheie. Termenul grecesc *margaritas*, „mărgăritare”, „perle”, apare în Noul Testament (NT) de nouă ori, în cadrul a opt versete (Matei 7:6; 13:45,46; 1 Timotei 2:9; Apocalipsa 17:4; 18:12,16; 21:21). La fel, cuvântul *emporoi*, „negustor”, este întâlnit de cinci ori, în cinci versete biblice din NT (Matei 13:45; Apocalipsa 18:3,11,15,23).¹

În al doilea rând, propunem o analiză comparativă și intertextuală a acestor pasaje, concentrându-ne asupra perechii tematice mărgăritar-negustor, care apare în contexte ce surprind atât asemănări, cât și contraste. Versetele pot fi grupate în două categorii, în funcție de cadrul narativ și simbolic în care apar. Primul grup prezintă un context pozitiv, în care perechea „mărgăritar-negustor” este asociată cu o căutare sinceră, cu valoarea spirituală și cu accesul în Împărăția lui Dumnezeu (Matei 7:6; 13:45-46; Apocalipsa 21:21). Al doilea grup evidențiază un context negativ, în care aceeași pereche, „mărgăritar-negustor”, este asociată cu aspecte ale corupției, seducției și judecății escatologice (Apocalipsa 17:4; 18:3,11-12,15-16,23).

Astfel, cele două grupuri de texte se prezintă ca expresii contrastante ale unor realități spirituale majore. Pe de o parte,

Noul Ierusalim fiind cetatea mântuirii și a sfințeniei; pe de altă parte, Babilonul din Apocalipsa constituind simbolul decăderii, al aparenței înșelătoare și al condamnării divine.

1. Observații preliminare

În vremurile biblice, perlele erau considerate printre cele mai valoroase comori. Provenite din mări îndepărtate, precum Marea Roșie sau Oceanul Indian, ele ajungeau în lumea occidentală prin rute comerciale și cuceriri, fiind folosite ca podoabe rare și prețioase. Dincolo de frumusețea lor fizică, perlele au devenit în limbajul spiritual o imagine a valorii supreme, ceva ce merită orice sacrificiu.² În tradiția iudaică, termenul „mărgăritar” nu desemna doar o bijuterie, ci și o învățătură profundă, o zicere plină de înțelepciune.³ În Noul Testament, perla apare ca simbol al Împărăției lui Dumnezeu, al frumuseții interioare și al mântuirii. Este imaginea unei comori care nu se găsește ușor, dar care, odată descoperită, schimbă viața celui care o primește. În unele scrieri gnostice, chiar Hristos este numit „perla divină”⁴.

2. Perechea tematică „mărgăritar-negustor” în context pozitiv

În această secțiune, vom analiza două texte biblice care prezintă perechea tematică *mărgăritar-negustor*, în context pozitiv.

Tabel 1. Perechea mărgăritar-negustor, în context pozitiv

Matei 13:45-46 „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută <i>mărgăritare</i> frumoase. Și, când găsește un <i>mărgăritar</i> de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără.”
Apocalipsa 21:21 „Cele douăsprezece porți erau douăsprezece <i>mărgăritare</i> . Fiecare poartă era dintr-un singur <i>mărgăritar</i> . Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie.”

În Matei 13:45-46, Isus rostește pilda mărgăritarului de mare preț într-un cadru intim, adresat exclusiv ucenicilor. Împărăția cerurilor este comparată cu un negustor care caută mărgăritare frumoase, iar acțiunea sa, și anume de a vinde tot ce are pentru a cumpăra unul singur, exprimă o alegere radicală, o renunțare totală în favoarea unei comori spirituale.

Conform interpretării oferite de Ellen G. White, pilda poate fi înțeleasă în două moduri complementare. Prima interpretare arată că mărgăritarul îl reprezintă pe Isus Hristos, iar negustorul îl simbolizează pe omul sincer care caută adevărul și este dispus să renunțe la tot pentru a-L primi. A doua interpretare constă în ideea că mărgăritarul reprezintă omenirea pierdută în păcat, iar negustorul este Isus Hristos, care renunță la gloria cerească, Se întrupează, moare și învie pentru a răscumpăra omul și a-l transforma într-o perla a cerului (cf. Romani 3:10-11; 2 Corinteni 5:18-20; Luca 19:10; Ioan 6:44).⁵ Această dublă semnificație subliniază atât valoarea incomparabilă a lui Hristos pentru cel care îl caută, cât și prețul infinit pe care El îl plătește pentru a salva sufletul omenesc.

În Apocalipsa 21:21, imaginea mărgăritarului este transformată într-un simbol escatologic: fiecare poartă a Noului Ierusalim este alcătuită dintr-un singur mărgăritar. Această reprezentare nu este întâmplătoare,

ci reflectă faptul că accesul în cetatea cerească este posibil doar printr-o comoară spirituală unică, obținută prin har și jertfă. Dacă în Matei 13:45-46 mărgăritarul este căutat și cumpărat, în Apocalipsa 21:21 el devine poarta, calea spre prezența lui Dumnezeu.

Cele două texte se completează reciproc. În textul din Matei 13:45-46, mărgăritarul este obiectul căutării și al sacrificiului, reprezentându-L pe Hristos ca fiind Mărgăritarul de mare preț. În Apocalipsa 21:21, mărgăritarul devine răsplata finală, poarta prin care intră cei mântuiți. Firul logic al argumentației conduce la concluzia că perla din Apocalipsa 21:21 este însăși poarta spre Noul Ierusalim, iar singura cale de acces în Împărăția lui Dumnezeu este Perla Divină, Isus Hristos. Simbolul perlei ca poartă de acces exprimă unicitatea prin care omul poate fi mântuit, de asemenea, dar și puritatea și sfințenia prin care intrăm în prezența lui Dumnezeu.

3. Perechea tematică mărgăritar-negustor în context negativ

Simbolul mărgăritarului, care în Matei 13:45-46 este asociat cu căutarea sinceră și cu valoarea spirituală. În Apocalipsa 17-18, aceeași imagine se schimbă radical: perlele nu mai sunt comori ale mântuirii, ci podoabe ale seducției, ale luxului corupt și ale aparenței înșelătoare.

Tabel 2. Perechea „mărgăritar-negustor”, în context negativ

Apocalipsa 17:4

„Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu, era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu *mărgăritare*. Ținea în mână un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei.”

Apocalipsa 18:3

„...pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea și *negustorii pământului* s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei.”

Apocalipsa 18:11-12

¹¹ „Negustorii pământului o plâng și o jelesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa:

¹² marfă de aur, de argint, de pietre scumpe, de *mărgăritare*, de in subțire, de purpură, de mătase și de stacojiu; nici felurile lor soiuri de lemn de tiin, tot felul de vase de fildeș, tot felul de vase de lemn foarte scump, de aramă, de fier și de marmură;”

Apocalipsa 18:16

¹⁵ „Cei ce fac *negot* cu aceste lucruri, care s-au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de ea, de frica chinului ei. Vor plânge, se vor tângui

¹⁶ și vor zice: «Vai! vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte subțire, cu purpură și cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu *mărgăritare*!»”

Apocalipsa 18:23

„Lumina lămpii nu va mai lumina în tine și nu se va mai auzi în tine glasul mirelui și al miresei, pentru că *negustorii* tăi erau mai-marii pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta.»”

În aceste versete, mărgăritarele sunt parte din arsenalul vizual al Babilonului, Babilonul reprezentând cetatea decăzută, simbol al corupției religioase și al sistemului lumesc care se opune lui Dumnezeu. Mărgăritarele reprezintă *bogăția ostentativă, aroganța spirituală, statutul social și seducția idolatră*. Spre deosebire de Matei 13:45-46, unde mărgăritarul este unic și căutat cu sinceritate (simbol al lui Hristos), în Apocalipsa, perlele sunt multiple, comerciale, parte dintr-un sistem economic și spiritual corupt.

Negustorii pământului, menționați în Apocalipsa 18:3,11,15 și 23, sunt cei care furnizează aceste mărgăritare Babilonului. Ei nu caută adevărul, ci profitul. Nu vând tot pentru a cumpăra o comoară spirituală, ci vând mărgăritare pentru a întreține materialismul. În Matei 13:45-46, mărgăritarul este o imagine a mântuirii, iar negustorul este fie omul sincer, fie Hristos care Se jertfește pentru omenirea pierdută. În Apocalipsa, mărgăritarele sunt simboluri ale seducției, iar negustorii sunt complici ai decăderii. Așadar, aceeași pereche tematică

este folosită pentru a descrie două realități opuse, și anume Noul Ierusalim în contrast cu Babilonul lumesc.

În Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:21), simbolul perlei este restaurat. Nu mai este o podoabă exterioară, ci o poartă, astfel este accesul spre prezența lui Dumnezeu. Fiecare poartă este alcătuită dintr-un singur mărgăritar. Spre deosebire de Babilon, unde perlele sunt cumpărate și expuse, în Ierusalim ele sunt daruri ale harului, simbolizând semne ale unei vieți transformate. Astfel, perlele Noului Ierusalim îi reprezintă pe toți cei mântuiți din toate timpurile, oameni care au ales să caute și să găsească Perla Divină – pe Isus Hristos. Această imagine sugerează că adevărata bogăție a Noului Ierusalim nu constă în aur sau pietre scumpe, ci în oamenii mântuiți de Hristos, transformați în perle ale cerului.

**Adevărata bogăție a
Noului Ierusalim sunt oamenii
mântuiți de Hristos.**

4. Similarități și diferențe dintre Noul Ierusalim și Babilon

În continuare va fi prezentat un tabel cu elementele similare și diferite dintre ce-

tatea Noului Ierusalim și cetatea Babilonului din Apocalipsa. Analiza ambelor cetăți se va realiza având în vedere perechea tematică „mărgăritar-negustor.”

Tabel 3. Similarități și diferențe dintre Noul Ierusalim și Babilon

Cetate	Noul Ierusalim	Babilonul
<i>Negustorul</i>	Caută sincer, sacrifică tot pentru comoara spirituală.	Vinde pentru profit, întreține corupția Babilonului.
<i>Mărgăritarul/Perla</i>	Unic, de mare preț, simbol al Domnului Isus și al celui mântuit.	Multiplu, decorativ, simbol al luxului și seducției, simbol al idolatriei.
<i>Tipul de căutare</i>	Spirituală.	Economică.
<i>Valoare</i>	Spirituală, veșnică.	Materială, efemeră, coruptă.
<i>Rezultat</i>	Mântuire, transformare, acces în cetatea cerească.	Judecată, distrugere, înșelăciune spirituală.
<i>Podoabă</i>	Comoară interioară.	Aparență exterioară.
<i>Relație cu Isus</i>	Hristos este Mărgăritarul de mare preț și totodată Negustorul care caută suflete spre mântuire.	Hristos este absent; sistemul este antihristic.
<i>Acces</i>	Poartă spre cer (Matei 13:45-46; Apoc. 21:21).	Poarta spre distrugere (Apoc. 17-18).

Analiza perechii tematice „mărgăritar-negustor” în Matei 13:45-46 și Apocalipsa 17-21 evidențiază două paradigme spirituale opuse. În contextul pozitiv (Matei 13:45-46; Apoc. 21:21), mărgăritarul este unic, de mare preț, simbol al mântuirii, iar negustorul este fie omul sincer care caută adevărul, fie Hristos care îl caută pe omul pierdut.

În contrast, în contextul negativ (Apocalipsa 17:4; 18:12,16), mărgăritarele sunt multiple, comerciale, simboluri ale luxului și seducției, iar negustorii sunt complici ai corupției Babilonului, interesați doar de profit. Dacă în Noul Ierusalim perla este poarta spre prezența lui Dumnezeu, în Babilon

ea rămâne o podoabă exterioară, golită de sens spiritual și transformată într-o poartă spre distrugere.

Astfel, aceeași imagine biblică este folosită pentru a ilustra fie transformarea prin har, fie decăderea prin idolatrie, provocându-ne să discernem între ceea ce strălucește și ceea ce mântuiește.

5. Concluzii și implicații practice

Simbolul perechii „mărgăritar-negustor”, analizat în Matei 13:45-46 și Apocalipsa 17-21, dezvăluie o tensiune între căutarea sinceră a valorii spirituale și seducția materială. În Matei 13:45-46, mărgăritarul este unic, de mare preț, iar negustorul este

fie omul care caută mântuirea, fie Hristos, care caută sufletul pierdut. În Apocalipsa 17:4; 18:3,11-12,16,23, perlele devin podoabe ale corupției, iar negustorii sunt complici ai decăderii Babilonului. Noul Ierusalim transformă perla în poartă – acces spre Dumnezeu – în timp ce Babilonul o folosește ca ornament al necurăției și devine o poartă spre distrugere.

Practic, suntem provocați să discernem între ceea ce strălucește și ceea ce mântuiește. Adevărata comoară nu este cea afișată, ci cea sacrificială. În afară de cele două interpretări cu privire la înțelegerea simbolismului cu privire la perlă, mai există o posibilă înțelegere a acestei perle. Prima interpretare arată că Negustorul este Isus Hristos, care ne-a căutat pe fiecare dintre noi, fiind perlele Sale. După ce Isus ne-a căutat, El devine Perla, iar fiecare dintre noi suntem negustorii care Îl caută pe Isus. În final, apare a treia înțelegere, și anume perspectiva misionară. Fiindcă fiecare dintre noi am devenit perle în coșul cerului, la rândul nostru trebuie să devenim negustori care caută alte perle în lumea aceasta. Fiecare dintre noi trebuie să vedem în oamenii din jurul nostru perle ale lui Hristos. Fiecare om în parte este o perlă pentru care Hristos a suferit și a murit pentru a ne oferi acces în Împărăția lui Dumnezeu.

Imaginea formării perlei adâncește simbolul. Perla este singura bijuterie care se formează într-un organism viu, printr-un proces dureros. Stridia, rănită de un corp străin, secretă sifed care acoperă rana și transformă durerea în frumusețe. La fel, Hristos a suferit durere, abandonare și moarte pentru a deveni „Perla mântuirii”, poarta Noului Ierusalim prin care avem acces la Dumnezeu. Și noi, prin încercări, îndoieli și suferințe, suntem transformați de Duhul Sfânt în perle ale cerului.

Această responsabilitate se extinde. Cei din jurul nostru sunt încă în procesul de a deveni perle. Ca negustori ai cerului,

Să fim negustori ai harului,
care văd în fiecare om
o perlă pentru care Hristos
a suferit și a murit, și
să ne lăsăm transformați
în perle ale cerului.

suntem chemați să vedem în fiecare persoană potențialul pe care Hristos l-a văzut în noi. Contrastul este izbitor. În Apocalipsa 18:11-13, negustorii Babilonului vând mărfuri prețioase, dar încheie lista cu „trupuri și suflete de oameni”, semn al disprețului față de valoarea umană. În opoziție, negustorii Noului Ierusalim fac „comerț” cu suflete/oameni prețioși în ochii lui Dumnezeu. Negustorii cerului caută oameni pentru a-i aduce la Hristos să devină perle ale cerului.

Concluzionând, alegerea rămâne în mâinile noastre: Ce fel de negustori vrem să fim și ce fel de perle dorim să strângem? Putem fi negustori ai Babilonului sau putem deveni căutători ai Perlei de mare preț, Hristos. Astăzi suntem chemați să renunțăm la strălucirile înșelătoare și să alegem comoara care nu piere. Să fim negustori ai harului, care văd în fiecare om o perlă pentru care Hristos a suferit și a murit, și să ne lăsăm transformați în perle ale cerului. ■

ALBERT-BENIAMIN CUCU,
pastor stagiar, Conferința Moldova

NOTE

¹ Textele din Matei 7:6 și 1 Timotei 2:9 au fost excluse din analiza propriu-zisă fiindcă oferă un alt cadru interpretativ, motiv ce face tema unui alt studiu în raport cu studiul prezent.

² Gerhard Kittel, ed., s.v. “μαργαριτης,” in *Theological Dictionary of the New Testament*, ed. Gerhard Kittel and Gerhard Friedrich, trans. Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1964–1976) 4:564.

³ *Ibid.*

⁴ *Ibid.*

⁵ Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos* (Cuvântul Evangheliei: București, 1993) 87–88.

Tineret

ADVENTIST 2.0

Când vrem să privim trecutul bisericii, ne uităm în arhive, dar când vrem să vedem viitorul bisericii, ne uităm la copiii noștri. Și ce vedem? Cum arată viitorul bisericii? Avem motive de speranță sau de îngrijorare?

În nostalgia lor după castraveții Egiptului, israeliții care tocmai gustaseră roadele Canaanului vorbeau despre copiii lor în termeni foarte negri, anticipând mari nenorociri pentru viitorul pruncilor care „vor fi de jaf” (Numeri 14:3). Totuși, în pofida acestor tânguieri ale deznădejzii, Dumnezeu a dat Canaanul fix acelei generații care în ochii părinților era deja sortită exterminării (Deuteronomul 1:39).

Zilele pe care le trăim noi par mult mai tulburi decât vremurile în care fiii lui Israel vânturau cu pașii lor nisipul pustiei. Succesiunea evenimentelor și ritmul schimbărilor din societate fac adesea orizontul greu de întrezărit de către ochiul profan. Lumea s-a schimbat de câteva ori față de vremea în care noi înșine eram copii. Va reuși Biserica să transmită prețioasa moștenire a identității sale profetice către generația Alpha? Dacă da, atunci în mod sigur nu o va face folosind numai metodele pe care le-a folosit până acum!

Partea goală a paharului

Astăzi, un abonament Netflix este doar 30 lei, iar ChatGPT poate rezolva gratis nu numai probleme de matematică, ci și probleme de gramatică, fizică, chimie sau din alte științe. De fapt orice, din orice domeniu! Copiii noștri trăiesc deja în universul paralel al Minecraft, Fornite, Among Us, Roblox, League of Legends sau Call of Duty. Avalanșa de ecrane din viața de zi cu zi afectează deja peste 30% dintre copiii având între 8 și 18 ani, în timp ce rata dependenței de tehnologie este îngrijorătoare, în mod special pentru grupa de vârstă 9–12 ani. Adaugă, te rog, la asta ușurința cu care se poate face oricând rost de droguri și alte substanțe psihotrope în preajma școlilor, sau ideologia de gen care îți spune că nu e nicio problemă dacă ești pe invers.

Ar fi din partea noastră un gest de mare naivitate să gândim că toate aceste schimbări structurale din societate nu au

alterat în niciun fel modul în care copiii noștri privesc credința, biserica sau chiar pe Dumnezeu. Asta cu atât mai mult cu cât în unele biserici atmosfera închinării, stilul de predicare, sau estetica programelor bisericii se văd încă prin dioptriile anilor '90. Această realitate este confirmată de altfel și de concluziile studiilor care analizează credințele, nevoile și nivelul de implicare al tinerilor în viața spirituală și comunitară a bisericii (Valuegenesis, Our Heritage). Un minimum efort de a privi biserica prin ochii tinerilor ne va face conștienți de imperativul unei schimbări urgente, care să readucă adventismul și valorile lui în sfera de interes a tinerei generații.

Partea plină

Oricât de mult ne-am dori să fim noi aceia care vor încheia lucrarea, sunt o seamă de indicii care ne încurajează să credem că aceasta devine, cu fiecare zi care trece, misiunea copiilor noștri. Scenariul se repetă. Atunci când Dumnezeu a dorit să aducă la existență această biserică, El s-a folosit mai degrabă de entuziasmul, energia și devotamentul tinerilor decât de experiența și maturitatea părinților lor. Când, în decembrie 1844, Dumnezeu a oferit unei fete de 17 ani viziunea despre călătoria poporului ales spre cer, părea greu de crezut că favoriții și bărbile cărunte o vor lua în serios. Cu toate acestea, mărturia și viziunile ei aveau să devină pentru mica turmă un adevărat GPS, o prețioasă moștenire profetică pentru întreaga Mișcare adventă. Tot în 1844, unii dintre cei care aveau să devină lideri ai mișcării erau încă fragezi și lipsiți de experiență (John Andrews –

**Adventismul și valorile lui
trebuie aduse în sfera de
interes a tinerei generații.**

15 ani, Uriah Smith – 12 ani, Anne Smith – 16 ani, James White – 27 ani). Cât despre bazele Departamentului Tineret, acestea au fost puse în 1879 de alți doi tineri: Luther Warren (14 ani) și Harry Fenner (17 ani). Cel din urmă și-a început activitatea de evanghelist la vârsta de 16 ani, fiind apreciat mai ales pentru elocvența cu care predica tinerilor.

Toți acești tineri nu erau mai educați sau mai dotați decât sunt tinerii de astăzi. Aveau atracțiile și ispitele lor, așa cum copiii noștri au atracțiile și ispitele lor. Viața avea și pentru ei ferestre spre lume, tot așa cum copiii noștri își au propriile lor ferestre digitale spre lume. Cu toate acestea, am întâlnit mulți tineri a căror trăire duhovnicească atingea profunzimi care uneori pe mine, ca adult, m-au făcut să roșesc. Și asta pentru că nu întotdeauna maturitatea spirituală vine musai la pachet cu îmbătrânirea, ea este mai degrabă rezultatul angajamentului și al determinării cu care cultivi în propria viață valorile Evangheliei, indiferent de vârstă. Vorbind prin inspirație divină, dar și din experiența sa, Ellen White remarcă: „Copiii de opt, zece sau doisprezece ani sunt destul de mari ca să li se adreseze subiecte cu privire la religia personală. Nu-i învățați pe copii cu referire la viitor, când ei vor fi destul de mari să se pocăiască și să creadă adevărul. Dacă sunt instruiți corespunzător, copiii foarte tineri pot avea vederi corecte despre starea lor ca păcătoși și despre calea mântuirii prin Domnul Hristos” (*Îndrumarea copilului*, p. 490).

Să facem din momentele de închinare și de predicare adevărate ploi prin care bucuria mântuirii să inunde chipurile și inimile tuturor.

Așa, și?

În estul statului California, la granița cu Nevada, se află cea mai secetoasă regiune de pe Continentul Nord-American, teritoriu care, din cauza temperaturilor foarte ridicate și a lipsei de precipitații, a fost numit Death Valley. În iarna anului 2004, pentru prima oară după mai mulți ani de secetă severă, în Death Valley a plovat abundent. Primăvara anului următor a oferit spectacolul unui fenomen extrem de rar și neobișnuit: întreaga vale a fost acoperită de flori. Acest fenomen extraordinar (superbloom) a dovedit că Death Valley era mai degrabă o vale *adormită* decât una *moartă*. Fenomenul poate fi un bun exemplu privind importanța schimbării climatului în procesul de trezire și înflorire a bisericii. Încurajarea unui climat plin de afectivitate va crea în viața copiilor și tinerilor noștri condițiile propice pentru îmbobocirea și înflorirea lor spirituală. Credința și practica lor vor produce astfel roade pe care acum nu le putem anticipa și la care nu ne așteptăm. Pentru aceasta este nevoie să schimbăm atmosfera rece și formală, pe care să o înlocuim cu căldura și bucuria unui cămin. Să facem din momentele de închinare și de predicare adevărate ploi prin care bucuria mântuirii să nu rămână doar o temă de program muzical, ci să inunde chipurile și inimile tuturor. Este planul lui Dumnezeu ca părinți și mentori, lideri și păstori să ne dăm mâna pentru a forma în jurul copiilor noștri un climat plin de acceptare, încredere și iubire, în care să se simtă mereu *acasă*.

Astăzi, mai mult ca în vremea în care noi înșine eram copii, este nevoie să ne asumăm rolul de grădinari preocupați de recolta unei generații lipsite de orizont și să răsădim adventismul în solul fertil al inimilor copiilor noștri. Să luăm cele mai frumoase și plăcute valori/atitudini și, printr-o preocupare atentă și constantă, să le plivim cu dragoste, astfel încât acestea să crească

în viața lor și să aducă drept rod grăbirea revenirii Mântuitorului nostru. Dar răsădul nu se poate răsădi din poziția de drepti! Este nevoie să ne plecăm pe genunchi și, cu multă rugăciune, grijă, acceptare, dar mai ales cu credință, asemenea lui Iochebed, să punem viitorul copiilor noștri în mâna Mântuitorului lor. De vom face astfel, valurile și crocodilii Nilului nu vor putea înghiți nici măcar o virgulă din planul pe care Dumnezeu îl are pentru copiii noștri!

Adventist 2.0

Advenștii își afirmă cel mai adesea identitatea prin evidențierea diferențelor față de bisericile istorice sau evanghelice. În mod simplist, percepția generală a unui copil este că adventismul propune doar o sumă de interdicții și că religia este mai degrabă despre ceea ce „nu ai voie” decât despre o teologie practică. Pentru copii, acest accent pe diferențe tinde să dezvolte un complex de inadecvare socială, complex care, deși are temei biblic (Ioan 15:19), ar putea fi gestionat greșit de cei mici în lipsa unui suport din partea familiei sau a bisericii. Orientarea cu precădere spre Lege poate transforma ascultarea noastră într-un mijloc de obținere a mântuirii, în timp ce, potrivit Evangheliei, numai credința în Hristos și asemănarea constantă cu El aduc

în mod natural în viața noastră ascultarea de Legea lui Dumnezeu (Ioan 14:6; Efeseni 2:8-9). Aceste două abordări au coabitat încă de la început în adventism, consecința fiind faptul că în istoria noastră, ascultării și faptelor le-au fost atribuite deseori roluri fundamental diferite. Unii au privit faptele ca o *cauză* a mântuirii, în timp ce alții le-au văzut ca un *rezultat* al acesteia. Este o alegere care, în cele din urmă, va determina în mare măsură puterea noastră de atracție misionară, atât înăuntrul, cât și în afara zidurilor bisericii.

În consecință, cunoașterea lui Hristos și reproducerea chipului Său în credincioși va avea pentru tineri rolul de argument suprem că biserica este locul căruia îi aparțin și în care trebuie să rămână. Dacă tinerii vor vedea în biserică mai mult zâmbet, dacă ne vom opri fie și numai o secundă în dreptul unui copil/tânăr pentru un schimb de priviri ceva mai vesel, atunci atmosfera se va încălzi. Dacă vom ști să gestionăm cu empatie și acceptare nenumăratele lor gafe, dacă îi vom numi să se mai roage din când în când în public și dacă nu vom uita să le spunem o povestire înainte de predică, atunci ei vor înțelege. Vor înțelege că „Domnul iubește copiii cuminți”, dar îi iubește și pe cei care își mai pierd răbdarea. Vor înțelege că a iubi un tânăr nu înseamnă

să fii de acord cu greșeala lui, ci să-l ajuti să nu se simtă respins din cauza greșelii, să-l ajuti să traverseze în siguranță puntea instabilă a tinereții. Așa a făcut Tatăl nostru în Eden cu primii Săi copii. Deși i-a muștrat pentru ceea ce făcuseră, Dumnezeu a ținut un acoperământ pentru rușinea lor. Asta nu ca o dovadă că ar fi fost de acord cu faptele lor, ci tocmai pentru a-i ajuta să priceapă că, oricât de amar ar fi, păcatul nu îl poate îndepărta pe Dumnezeu de păcătos. Dacă vom imita acest exemplu, copiii noștri vor înțelege că Dumnezeu nu a condiționat niciodată măsura cu care ne iubește de măsura în care ascultăm de El, pentru că dragostea lui Dumnezeu este desăvârșită chiar pentru cel mai nedesăvârșit dintre noi.

Iubirea lui Dumnezeu precedă orice acțiune a noastră, bună sau rea, Dumnezeu păstrându-și dragostea pentru noi chiar și atunci când Îi întorcem spatele. Adică exact diferența dintre *a iubi* și *a fi iubit*. Tinerii noștri au nevoie *să-i iubim*, dar mai ales să *fim* iubire pentru ei, necondiționat, după modelul divin, chiar și atunci când manifestă un comportament inexplicabil (Luca 15:12). Cu cât vom țese mai grabnic în bisericile noastre o atmosferă săracă în critici și îmbibată în dragostea care acoperă totul, cu atât tinerii noștri vor înțelege că pentru ei biserica este o cetate de scăpare din lumea asta ne bună, un mediu securizat în care ești apărut și îmbrățișat *chiar dacă ai greșit*. În final, vor înțelege că a fi adventist este, până la urmă, o chestie foarte bună. Vor înțelege că adventismul nu este doar o altă religie, ci o familie din care nu vei avea niciodată vreun motiv să pleci.

Adventismul va conta pentru generația tânără doar în măsura în care vom reuși să-i îndrăgostim pe copii și tineri de Hristos prin propriul exemplu.

Începe cu Tine!

Lucrarea de tineret nu este doar a celor pe care biserica îi cheamă să se ocupe de copii sau de tineri. Departamentul Tine(ret) se numește așa pentru că începe cu *Tine*. Dacă vrei o biserică prietenoasă cu tinerii, atunci începe cu Tine! Dacă vrei o biserică energică și misionară, care să încheie lucrarea mai repede, începe tot cu Tine! Dacă ești pastor sau prezbiter, fă-le o vizită la școală (*sau acasă, dar ai grijă să nu creadă că ai venit pentru părinții lor!*). Notează-ți în telefon contactele lor. Nici nu știi cât de fain se simt atunci când te sună și, în loc de: „Alo, da”, tu răspunzi: „Salut Andrei!” Dacă ești în comitet, asigură-te că nu trece nicio ședință fără să vă propuneți să faceți ceva mai mult pentru copii/tineri. Dacă ești membru fără o răspundere anume, vezi care sunt lucrurile pe care le poți face din locul în care ești. Strecoară în buzunar mici surprize pe care să le dai sâmbătă copiilor din biserica ta: un breloc, o figurină, o carte, un semn de carte, un sticker, o bomboană, un pix, orice. Dacă ți se pare prea costisitor, dă-le ceva mai ieftin: o îmbrățișare. Un gest care, deși este gratis, valorează mai mult decât orice ți-ar încăpea în buzunar. Așa... fără motiv, ca în familie. Sau fă-le pe amândouă!

Ți se par chestii mărunte? Poate că așa este, dar nu uita că, în lunga și dificilă călătorie către Acasă, pașii trebuie să fie mărunți, astfel încât cei mari, la pas cu cei mici, să ajungem cu toții în brațele Tatălui.

Adventismul va conta pentru generația tânără doar în măsura în care vom reuși să-i îndrăgostim pe copii și tineri de Hristos prin propriul nostru exemplu. Draga mea soră, bunul meu frate, din acest motiv TU ești cea mai importantă verigă a Departamentului Tineret!

Începe cu Tine!

DORIN CRISTEA, director Departament Tineret, Conferința Moldova

„Ferestre spre Viitor”

UN PROIECT ADRA

*pentru formarea unei generații
puternice și echilibrate*

„Ferestre spre viitor” reprezintă o continuare a proiectelor ADRA „Vreau la școală!” și „Vis de copil” și a luat naștere din dorința de a menține o legătură constantă cu beneficiarii și familiile acestora pe parcursul întregului an școlar. Prin acest proiect, ADRA România își propune nu doar să sprijine educația formală a copiilor, ci și să contribuie la formarea lor ca persoane echilibrate, empaticе și responsabile.

Într-un context social în care copiii sunt tot mai expuși izolării, dependenței de tehnologie și lipsei de repere sănătoase, proiectul ADRA „Ferestre spre viitor” vine ca un răspuns concret și necesar la nevoia de a crea spații sigure, prietenoase și inspiraționale, unde aceștia pot crește armonios – emoțional, social și spiritual. Aici, copiii descoperă bucuria de a învăța prin joc, de a colabora, de a-și exprima talentele și de a se simți parte dintr-o comunitate care îi încurajează, îi susține și le oferă modele autentice de viață.

De asemenea, prin acest proiect ne propunem să creștem reziliența copiilor proveniți din familii vulnerabile, ca aceștia să facă față provocărilor personale și sociale, precum și fenomenului marginalizării generate de apartenența la grupuri defavorizate.

Proiectul a început anul trecut, la Arad, ca proiect-pilot, iar pentru anul școlar 2025–2026 se va implementa și în alte locații. Grupul-țintă al proiectului este format din copii proveniți din medii vulnerabile, însă la activitățile din cadrul acestuia participă și o parte dintre părinții lor.

„Ferestre spre viitor” reprezintă pentru mine un vis împlinit și răspunsul lui Dumnezeu la rugăciune. Este proiectul care oferă cadrul în care copiii își pot dezvolta abilitățile și talentele personale, dar este și locul unde Îl cunosc mai bine pe Dumnezeu și învață valori morale esențiale pentru viață. Educația nu înseamnă doar acumularea de cunoștințe, ci formarea unui caracter puternic și frumos. Prin proiectul „Ferestre spre viitor”, copiii învață ce înseamnă respectul, empatia, munca cinstită, cooperarea și încrederea în sine. Fiecare copil, indiferent de locul în care s-a născut, este unic, este prețios și are dreptul la educație și la o viață demnă. Mulțumesc tuturor voluntarilor implicați în acest proiect pentru slujire, dedicare și dragostea pusă în acțiune! Mulțumesc sponsorilor și tuturor celor care au înțeles că, investind în educație, investim în viitorul nostru”, a declarat Gabriela Istrate, manager proiect ADRA România.

Proiectul are trei obiective specifice:

- **Dezvoltarea abilităților sociale** și a stimei de sine prin valorificarea capacităților și resurselor interioare ale copiilor proveniți din familii vulnerabile, precum și prin participarea la ateliere și seminare de dezvoltare personală.
- **Dezvoltarea inteligenței emoționale** prin utilizarea jocurilor creative și educative, care să le stimuleze copiilor înțelegerea și exprimarea emoțiilor.
- **Identificarea și dezvoltarea abilităților individuale** în vederea orientării profesionale, prin activități de consiliere vocațională și mentorat.

Activitățile se desfășoară o dată pe lună, pe toată durata anului școlar, și se încheie de fiecare dată cu o masă gustoasă, pregătită cu drag de voluntarii ADRA România.

Echipa de implementare a proiectului este alcătuită din voluntari cu diverse profesii – studenți, profesori, psihologi, consilieri,

pastori etc. – a căror dorință este de a-i sprijini pe copii în dezvoltarea abilităților necesare pentru a-și crește reziliența în fața provocărilor vieții.

„Viitorul sună bine în Banat și datorită proiectului «Ferestre spre viitor». ADRA a avut o viziune inspirată când ne-a propus acest proiect, de care se bucură azi mulți copii minunați. Fiecare întâlnire reprezintă nu doar un efort în prezent, ci și un licăr de speranță pentru viitorul lor – o investiție în suflute, în educație și în visurile care prind aripi”, a declarat Daniel Bota, responsabil/coordonator proiecte ADRA Banat și Crișana.

Prin „Ferestre spre viitor”, ADRA România deschide nu doar oportunități educaționale, ci și ferestre spre dezvoltare personală. Proiectul oferă copiilor șansa de a-și descoperi potențialul, de a învăța să relaționeze sănătos și de a privi lumea cu optimism și curaj. În același timp, părinții sunt sprijiniți să devină parteneri activi în procesul de dezvoltare al copiilor lor, prin activități de consiliere, întâlniri tematice și resurse educaționale menite să consolideze relațiile de familie și să întărească încrederea reciprocă. Astfel, „Ferestre spre viitor” nu este doar un proiect educațional, ci un spațiu de transformare, unde copiii și părinții cresc împreună – în cunoaștere, empatie și speranță.

Cum poți susține?

Cei care doresc să se alăture echipei ADRA România și să se implice în proiectul „Ferestre spre Viitor” o pot face prin:

- prin voluntariat (vă puteți adresa coordonatorului la nivel local),
- prin donații în conturile financiare ADRA sau
- donând chiar acum direct pe site-ul adra.ro/doneaza pentru proiectul „Ferestre spre Viitor” sau
- donând chiar acum 2 Euro prin SMS la numărul 8845 cu textul „ADRA”.

Începând cu anul 1990, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România se implică în special în proiecte de dezvoltare de care beneficiază întreaga populație. Conducându-se în proiectele asumate după motto-ul „Dreptate. Compasiune. Dragoste”, ADRA România aduce bucurie și speranță în viețile beneficiarilor prin promovarea unui viitor mai bun, a valorilor și a demnității umane.

Furnizor de servicii sociale acreditat, ADRA România face parte din rețeaua ADRA Internațional, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, una dintre cele mai răspândite organizații neguvernamentale din lume, fiind activă în 118 țări și având la bază filozofia care îmbină compasiunea cu spiritul practic, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios, cu scopul de a *sluiji umanității astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuit.* 🏹

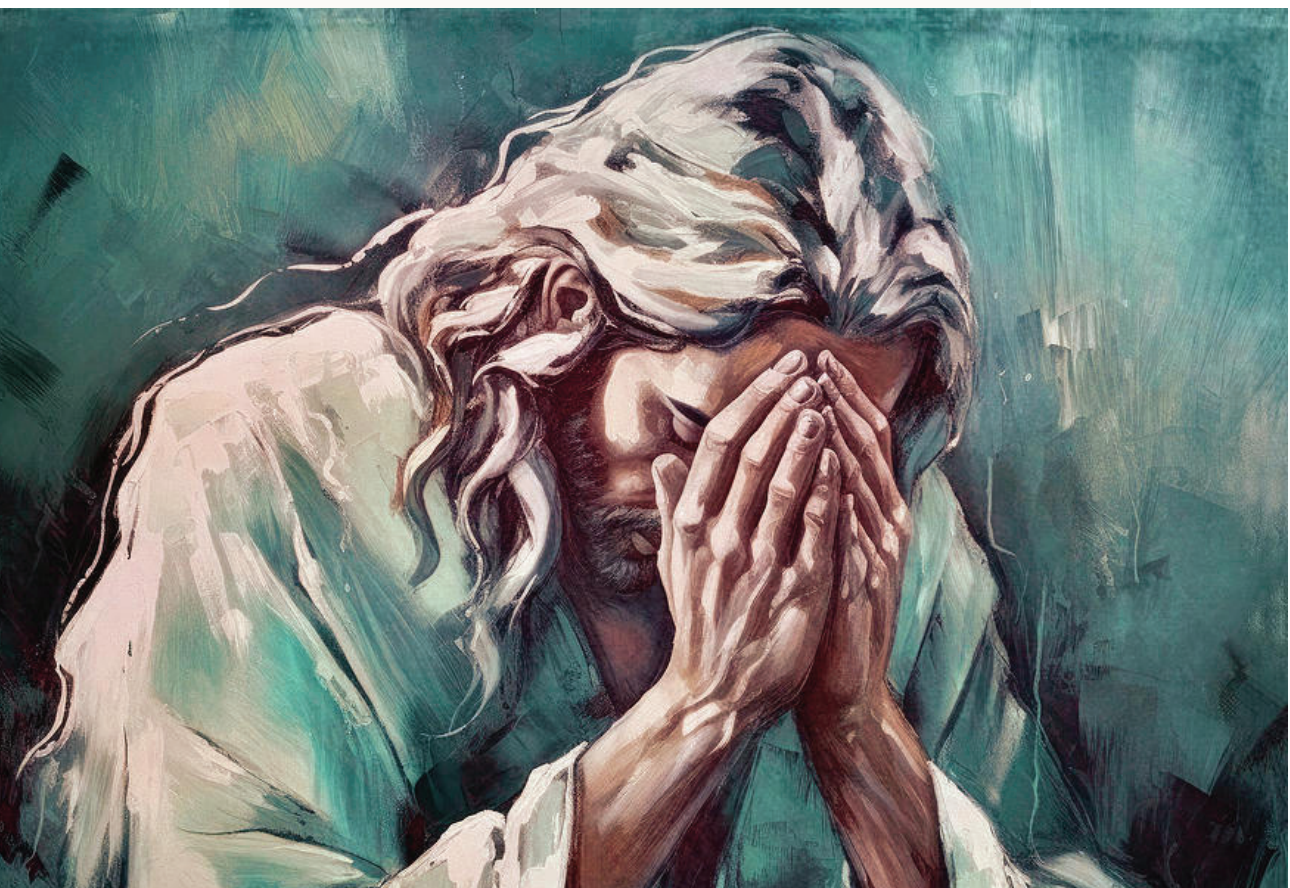
ADRA ROMÂNIA

Spiritual

URGENTE ÎN AȘTEPTARE

3. Credincioșie eternă

„Fii credincios până la moarte
și-ți voi da cununa vieții.”
Apocalipsa 2:10

Credincioșia solicitată din partea bisericii din Smirna, supusă la persecuție și exterminare, este un atribut care nu poate lipsi din lista urgențelor așteptării, pentru simplul motiv că, dacă fidelitatea spirituală este recomandată celei mai greu încercate biserici, atunci cu atât mai mult ascultarea credinței este așteptată de Dumnezeu de la fiecare biserică, mai ales de la cele care se bucură de relativă libertate și condiții optime de creștere și manifestare.

Credincioșia până la moarte este o expresie care subliniază două caracteristici esențiale ale ascultării de Dumnezeu: continuitatea, pe de o parte, și calitatea, pe de altă parte. Astfel, suntem datori să ne cercetăm și să căutăm răspunsul la întrebarea: Cum poate credinciosul să obțină un calificativ de trecere la examinarea divină a fidelității sale față de Dumnezeu și față de adevărul Său veșnic?

Oamenii lui Dumnezeu din ultima generație sunt caracterizați de Însuși Martorul credincios ca păzind poruncile lui Dumnezeu și păstrând credința lui Isus Hristos. „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). În acest context și în altele asemănătoare, credința lui Isus se referă atât la modelul de credință promovat și recomandat oamenilor de Învățătorul, cât și la faptul că esența acestei credințe este chiar Persoana lui Isus. Astfel, credincioșia noastră are un model de ascultare în Isus și un centru de greutate și echilibru în El. Dacă El a fost ascultător până la moarte, acest fapt ne demonstrează că cerința Sa ca noi să rămânem ascultători până la moarte poate fi realizată și este rezonabilă.

Dacă studiem cu atenție modelul credincioșiei lui Isus, descoperim cu ușurință că secretul și profunzimea acesteia stăteau în dependența Sa deplină și constantă de Tatăl. Fidelitatea Sa față de Dumnezeu Tatăl este marele subiect de studiu pentru cei care doresc să-I fie credincioși lui Dumne-

zeu până la capăt. În mai multe rânduri, Isus a vorbit foarte deschis despre relația Sa cu Tatăl Său. Până la urmă, chiar sentința prin care a fost condamnat la moarte avea la bază declarația Sa cu privire la relația dintre El și Dumnezeu Tatăl.

Unul dintre cele mai puternice exerciții și discipline spirituale prin care Isus cultiva relația Sa cu Tatăl a fost rugăciunea. Rugăciunea lui Isus avea un farmec și o savoare aparte, fapt pentru care ucenicii Săi L-au rugat să le țină un seminar pe această temă. În Predica de pe Munte, Învățătorul a rezervat un spațiu suficient pentru a vorbi despre rugăciunea comună, cea de toate zilele. Rugăciunea „Tatăl nostru” a rămas până astăzi unul dintre cele mai puternice modele privind viața devoțională a credincioșilor. Așteptarea lui Dumnezeu pentru noi nu este aceea de a recita pe de rost această rugăciune, ci o înțelegere și aplicare profundă a elementelor acesteia. Fiecare detaliu din rugăciunea „Tatăl nostru” poartă o mare încărcătură de principii și valori spirituale care merită toată atenția celui credincios, statornic și neabătut în credință.

Rugăciunea lui Isus din Ioan 17 este un alt mare subiect de studiu care îmbogățește teoria și practica rugăciunii celui credincios până la sfârșit. Această rugăciune dezvăluie scopurile venirii lui Isus în această lume, scopurile activității Sale publice, scopurile morții Sale ispășitoare și a întoarcerii lui Isus la tronul Tatălui. A doua Sa venire va îndeplini dorința și planurile Sale de a-i

**Unul dintre cele mai
puternice exerciții și
discipline spirituale
prin care Isus cultiva
relația Sa cu Tatăl
a fost rugăciunea.**

avea cu Sine pe cei credincioși Lui, care și-au păstrat credința până la moarte. La a doua Sa venire, El le va da personal cununa vieții veșnice celor biruitori.

Al doilea mare secret al stabilității credincioșiei lui Isus este preocuparea Sa pentru Scriptură. Din fragedă copilărie, Isus S-a familiarizat cu Cartea lui Dumnezeu și chiar de la doisprezece ani a făcut dovada că înțelege foarte profund și aplică în mod corespunzător Cuvântul. În repetate rânduri i-a învățat pe ucenicii Săi și pe toți cei care erau de față ce spune și mai ales cum spune Scriptura cu privire la aspectele teoretice și practice ale vieții de zi cu zi și ale zilelor de sărbătoare. În modul cel mai frumos și adecvat cu putință, Isus Își vedea propria viață și misiune ilustrată și condusă de Scriptură. Credinciosul consecvent repetă această experiență și aceasta constituie secretul reușitei sale spirituale. Acum înțelegem de ce Ellen White insistă atât de mult pe familiarizarea și fraternizarea noastră cu Scriptura.

Iată o propunere de „ghid practic” al celui care dorește să trăiască pentru Dumne-

zeu și să poată avea aprobarea și favoarea Lui eternă:

1. Consacră-I lui Dumnezeu cele mai bune lucruri din viață.
2. Folosește fiecare moment disponibil pentru a medita la aventura ta alături de El.
3. Caută să fii un om spiritual care își stabilește prioritățile împreună cu Dumnezeu.
4. Fă din rugăciune o știință și o artă în permanentă manifestare autentică.
5. Studiază Biblia pentru a înțelege cât mai bine cum este Dumnezeu.
6. Descoperă permanent în Scriptură ce îți spune Dumnezeu ție personal.
7. În momentele de confuzie și derută, ridică-te în credință deasupra împrejurărilor.
8. Nu lăsa nimic să-ți umbrească lumina care vine de la Dumnezeu.
9. Contează pe promisiunile lui Dumnezeu mai mult decât pe faptele tale.
10. Celebrează de pe acum sărbătoarea celor încununați cu viață veșnică. 🍀

ION BUCIUMAN, pastor pensionar

Pentru meditație și rugăciune

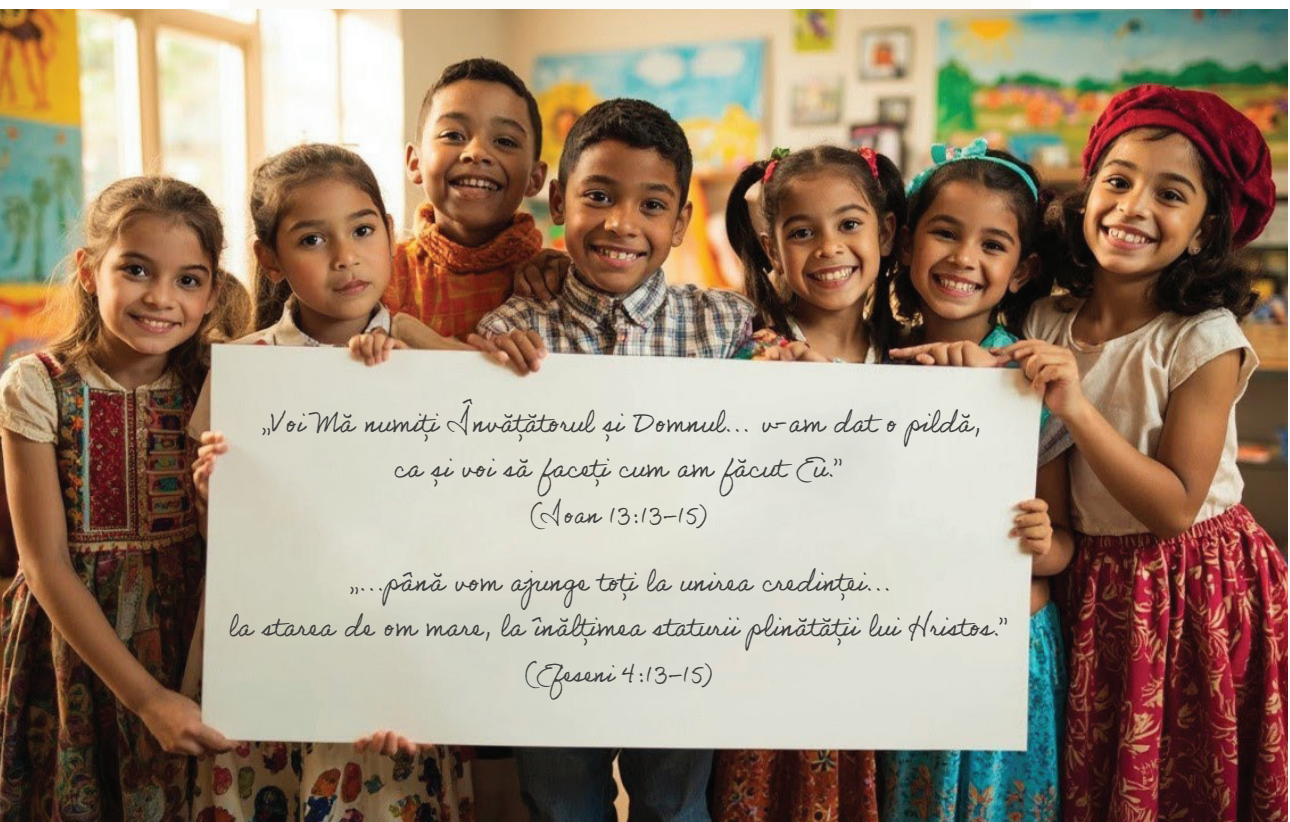
Ellen G. White, *Mărturii nepublicate*, p. 443

Este privilegiul fiecărui credincios să ia ca studiu zilnic viața și învățăturile lui Hristos. Educația creștină înseamnă primirea, ca sentiment și ca principiu, a învățăturilor Mântuitorului. Ea include o umblare conștientă pe urmele lui Hristos, care a consimțit să renunțe la privilegiile Sale de Fiu al lui Dumnezeu, la coroana regală, și să vină în lumea noastră sub formă omenească ca să poată da neamului omenesc puterea pe care nu o poate câștiga prin niciun alt mijloc. Care a fost această putere? A fost puterea rezultată din unirea naturii omenești cu cea divină, puterea de a lua învățăturile lui Hristos și de a le urma la literă. În împotrivirea Sa față de rău, în lucrarea pentru alții, Hristos a dat oamenilor un exemplu de cea mai înaltă educație pe care o poate obține oricine.

CRESCÂND împreună cu Hristos

Educația adventistă înseamnă mai mult decât acumulare de simple cunoștințe academice. Este despre pregătirea elevilor pentru veșnicie. În centrul acestei misiuni se află Isus, Marele Învățător. Viața Lui ne amintește că adevărata educație nu se referă doar la ceea ce știm, ci la ceea ce devenim în Hristos.

„Voi Mă numiți Învățătorul și Domnul... v-am dat o pildă,
ca și voi să faceți cum am făcut Eu.”
(Ioan 13:13-15)

„...până vom ajunge toți la unirea credinței...
la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”
(Efeseni 4:13-15)

De ce este importantă creșterea spirituală

Ca educatori adventiști, prima noastră responsabilitate este propria noastră umblare cu Dumnezeu. Nu îi putem conduce pe elevi la Hristos dacă noi înșine nu umblăm îndeaproape cu El. Ellen G. White spune foarte bine în cartea *Educație*: „Adevăratul învățător nu este mulțumit să-și îndrume elevii spre un standard mai scăzut decât cel mai înalt standard pe care le-ar fi cu putință să-l atingă doar în Hristos” (*Educație*, p. 29). Biblia reafirmă acest adevăr: „Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18). Creșterea noastră personală în credință modelează în mod direct tonul spiritual al claselor și școlilor noastre.

Modalități practice de a cultiva creșterea

Iată câteva modalități simple, de zi cu zi, de a-L menține pe Hristos în centrul predării noastre:

- **Începeți cu Isus:** Începeți ziua cu rugăciune sau cu un scurt devoțional. Lăsați-i pe elevi să vadă credința în acțiune și faceți din închinare o parte firească a mediului educațional.
- **Predați pentru veșnicie:** Conectați fiecare disciplină cu înțelepciunea și planul lui Dumnezeu. Chiar și matematica și științele pot indica ordinea și puterea Creatorului.
- **Fiți mentori prin exemplu:** Mai mult decât cuvintele, elevii observă cum trăim. Fiți răbdători, abordabili și asemena lui Hristos în interacțiunile voastre.
- **Promovați învățarea plină de har:** Arătați-le elevilor că greșelile nu sunt un capăt de drum, ci oportunități de creștere. Învățați-i că harul lui Dumnezeu transformă orice eșec într-o treaptă spre mai bine.
- **Continuați să creșteți personal:** Participați la oportunități de dezvoltare

profesională și spirituală. Un profesor care continuă să crească spiritual, academic și emoțional îi inspiră în mod natural pe elevi să crească și ei.

O misiune globală comună

Fie că se află în școli mari, bine echipate, fie în mici săli de clasă misionare, educarii adventiști din întreaga lume împărtășesc o singură misiune: să îi conducă pe elevi la Hristos. Această chemare globală ne unește dincolo de culturi și continente. Sprijinindu-ne unii pe alții, împărtășind resurse și mărturii de credință, ne întărim nu doar pe noi înșine, ci și întreaga familie globală a educației adventiste. Astfel ne reamintim unii altora că facem parte din ceva mai mare: o misiune veșnică ce se întinde dincolo de sălile de clasă și de campusuri.

Creștere pentru veșnicie

Creșterea spirituală nu este un subiect secundar în educația adventistă. Este însăși inima misiunii noastre. Când creștem zilnic împreună cu Hristos, sălile noastre de clasă devin mai mult decât locuri de învățare. Ele devin terenuri de pregătire pentru veșnicie, unde elevii întâlnesc adevărul, harul și speranța. Ca educatori adventiști, să nu pierdem niciodată din vedere exemplul Marelui Învățător. Angajamentul de a crește în El în fiecare zi este cea mai mare lecție pe care elevii noștri o vor învăța vreodată. 🌱

STANLEY OSEMUDIAMEN, lector
la Universitatea Babcock din Ogun, Nigeria

Articol preluat de pe site-ul adventisteducators.org

**Educatorii adventiști
din întreaga lume
împărtășesc o singură
misiune: să îi conducă
pe elevi la Hristos.**

Vitamina D ÎNAPOI *la* REALITATE

– Credeți că este bine să-mi fac analiza pentru vitamina D? Nu am mai făcut-o de un an.

– Nu este cazul. Deoarece aveți peste 75 de ani, este bine să luați zilnic suplimente de vitamina D. Dar nu, nu este cazul să vă mai faceți analiza.

– Domnule doctor, să fiu sincer, nu mai înțeleg nimic. Acum câțiva ani mi-ați spus să-mi fac analiza anual, ca să îmi spuneți câtă vitamina D să iau. Acum ziceți că nu mai e cazul. Cum vine asta?

– Între timp, a fost actualizat ghidul de practică în această privință. De aceea s-au schimbat recomandările.

– Ce ciudat! Cum să mai am încredere în medicină dacă se tot schimbă regulile?

– Înțeleg perfect nedumerirea dumneavoastră. Adevărul e că medicina nu este o carte scrisă o dată pentru totdeauna. E o știință vie. Pe măsură ce apar noi studii, ne dăm seama ce funcționează și ce nu. Ce recomandam acum 2-3 ani era bazat pe cele mai bune dovezi de atunci. Între timp, cercetarea a evoluat, iar recomandările se adaptează. Schimbarea nu înseamnă că nu știm ce facem. Dimpotrivă, înseamnă că ne pasă suficient cât să ne corectăm dacă apar date mai bune.

O nouă „vedetă”

În ultimul deceniu, vitamina D a fost văzută ca un adevărat miracol medical. Tot mai multe studii ne dădeau speranțe. Ideea era că vitamina D ar putea preveni o mulțime de boli: osteoporoză, diabet, infecții, depresie, boli cardiovasculare, chiar cancer. Este adevărat că speranțele se bazau pe studii slabe, majoritatea de tip observațional.

Oricum, tot mai mulți medici, inclusiv subsemnatul, au fost încântați de aceste rezultate. Ele erau în armonie cu ceea ce știam despre importanța expunerii la soare. Într-adevăr, una din căile prin care lumina solară își exercită efectul sanogen este faptul că duce la producerea de vitamina D în pielea expusă.

Un ghid de practică optimist

În 2011, a apărut ghidul Societății Americane de Endocrinologie (Endocrine Society) privind vitamina D. Spre deosebire de alte ghiduri, acesta interpreta cu mult optimism rezultatele din acest domeniu. Medicii erau îndrumați să recomande testarea nivelului de 25-hidroxivitamina D (forma de depozit a vitaminei D) la multe categorii de pacienți. Mai mult, încuraja suplimentarea largă, inclusiv la persoane sănătoase.

Se stabileau și praguri, pe lângă cel clasic de 20 ng/ml, considerat limita inferioară a normalului. Astfel, un nivel de 30 ng/ml era considerat „optim”, iar, în anumite situații, se sugera depășirea valorii de 50 ng/ml.

Cu picioarele pe pământ

Așa cum ați ghicit din dialogul introductiv, ghidul din 2024 al aceleiași organizații medicale schimbă fundamental această abordare. Acum, testarea nu mai este recomandată de rutină la persoanele sănătoase, iar valoarea „ideală” din sânge nu mai este definită. Cu alte cuvinte, nu mai are rost să ne testăm doar „ca să vedem cum stăm”.

În plus, suplimentele cu vitamina D nu mai sunt recomandate tuturor. Nu există suficiente dovezi că suplimentarea generalizată previne boli grave. În schimb, ghidul recomandă suplimentarea empirică – adică fără testare prealabilă – doar în anumite situații bine justificate științific. Acestea sunt listate în tabelul de pe pagina următoare.

Lumina solară nu se înlocuiește cu pastile; vitamina D nu substituie statul afară, care trebuie prioritizat, mai ales pentru beneficiile multiple asupra sănătății.

Când are sens suplimentarea cu vitamina D?

Grup-țintă	Doză recomandată	Beneficii susținute de studii
Copii și adolescenți	300–2000 UI/zi (medie 1200)	Prevenirea rahitismului, reducerea infecțiilor respiratorii
Gravide	600–5000 UI/zi (medie 2500)	Reducerea riscului de preeclampsie, naștere prematură și restricție de creștere fetală
Adulți ≥75 ani	400–3333 UI/zi (medie 900)	Reducerea căderilor, susținerea imunității, posibilă scădere a mortalității
Persoane cu prediabet	1000–4000 UI/zi (medie 3500)	Încetinirea progresiei către diabet de tip 2

✦ Administrarea trebuie să fie zilnică, nu în doze mari și rare (săptămânale sau lunare). Dozele mici zilnice sunt mai eficiente și mai sigure.

Care este motivul schimbării?

Recent au fost publicate mari studii clinice, de tip intervențional, cu zeci de mii de participanți (ex. VITAL, D2d, ViDA). Spre deosebire de studiile observaționale, care pot doar sugera legături, studiile intervenționale randomizate pot demonstra dacă o intervenție — cum este suplimentarea cu vitamina D — chiar produce un beneficiu real.

Din nefericire, acestea nu au confirmat speranțele provocate de studiile inițiale, arătând că suplimentarea cu vitamina D nu aduce beneficiile miraculoase sperate. Nu previne cancerul. Nu scade riscul de boli cardiovasculare. Nu tratează depresia. Singurele beneficii clare sunt pentru oase și în anumite grupuri specifice.

Așadar, medicina face ce trebuie să facă: își adaptează recomandările atunci când apar dovezi mai bune.

Ce înseamnă asta pentru noi?

Primul mesaj este că expunerea la lumină solară nu poate fi înlocuită cu pastile. Suplimentele de vitamina D nu sunt înlocuitor de stat afară, în aer liber. Trebuie să facem o prioritate din aceasta, mai ales că beneficiile acestui obicei sănătos sunt multiple.

Mai înseamnă și că nu este cazul să luăm suplimente „ca să fim siguri”. Dacă suntem tineri, sănătoși, ne alimentăm echilibrat și ne expunem suficient la soare, nu avem nevoie nici de teste, nici de suplimente. Doar dacă ne aflăm într-una din categoriile menționate în tabelul de mai sus, trebuie să avem o discuție cu medicul, pentru a se stabili doza de vitamina D pe care trebuie să o luăm. 📌

dr. IONEL BRATU, medic specialist cardiolog

Bibliografie selectivă:

Holick, Michael F., et al. „Evaluation, treatment, and prevention of vitamin D deficiency: an Endocrine Society clinical practice guideline.” *The Journal of clinical endocrinology & metabolism* 96.7 (2011): 1911–1930.

Demay, Marie B., et al. „Vitamin D for the prevention of disease: an endocrine society clinical practice guideline.” *The Journal of Clinical Endocrinology & Metabolism* 109.8 (2024): 1907–1947.

Murad, M. Hassan, et al. „New evidence pyramid.” *BMJ Evidence-Based Medicine* 21.4 (2016): 125–127.

Din Cuvântul Domnului

1. CINE ȘTIE RĂSPUNDE

Dragi copii, mai jos este un enunț format din două versete biblice. Încercați să alegeți cuvintele fiecărui verset și puneți-le în ordine ca să formați cele două versete biblice din cartea Psalmii 119.

„Totdeauna Deschid gura și oftez, căci mi se topește sufletul de dor după poruncile Tale. sunt lacom după legile Tale.”

2. CINE A SPUS?

A. „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei.”

1. Isus
2. Moise
3. Avraam

B. „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă.”

1. Samuel
2. Eli
3. Iosua

C. „Eli, Eli, lama sabactani?” , adică:

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

1. Tălharul de pe cruce
2. Isus
3. Pilat

D. „Nu te teme, căci mai ai un fiu!”

1. Iacov
2. Dumnezeu
3. Moașa

E. „Duceți-vă și întoarceți-vă fiecare la casa mamei ei! Domnul să Se îndure de voi cum v-ați îndurat și voi de cei ce au murit și de mine!”

1. Rut
2. Orpa
3. Naomi

#opaginapezi

„O pagină pe zi” este un proiect prin care se propune citirea unor cărți într-o perioadă definită de timp. **Ediția a 6-a se desfășoară pe parcursul a 181 de zile, în perioada 1 ianuarie – 30 iunie 2026.** Cărțile propuse pentru această ediție sunt: *Comentariu la Romani*, *Comentariu la Galateni*, *Comentariu la Efeseni*, autor George R. Knight.

Participarea la acest proiect nu este condiționată de înscriere. Totuși, cei care doresc să participe la evaluările de la finalul fiecărui capitol și să beneficieze de bonusurile și de premiile oferite ca apreciere pentru consecvență trebuie să se înscrie în proiect completând formularul disponibil pe **viatasisanatate.ro/opaginapezi**.

Conținutul cărților va fi pus la dispoziție pe aceeași pagină, **viatasisanatate.ro/opaginapezi**, și zilnic va fi afișat aici conținutul aferent fiecărei zile.

Tot pe **viatasisanatate.ro/opaginapezi** pot fi consultate detalii suplimentare despre proiect, premiile oferite și regulamentul.

Te așteptăm în echipa celor care citesc consecvent!

Feedback de la participanții edițiilor anterioare:

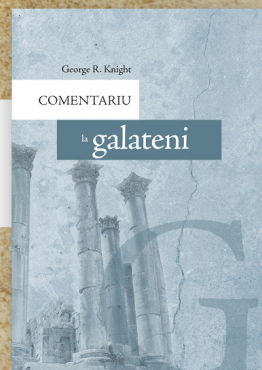
Felicitări pentru ideea unui astfel de studiu. Proiectul este captivant, iar testele ajută la memorare și aprofundare. Este o plăcere să parcurgi astfel cărțile propuse în studiu. **Rodica Sarău**

Mulțumesc pentru acest proiect. Este un proiect care te motivează să citești. Am participat la toate edițiile, a fost interesant. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă ajute să continuați. **Constantin Filip**

Acest proiect este inspirat de Dumnezeu și pot spune că experiența mea zilnică cu Dumnezeu este complet schimbată în bine. Mă simt un privilegiat că am avut parte de această provocare și experiență zi de zi. **Ștefan Marian Crețu**

60491

evs
editura viață și sănătate